Voor Oostelijk Havengebied, Indische Buurt, IJburg en Zeeburgereiland

Jaargang 13 - Nummer 4
Oktober 2018

IJopener MAGAZINE

- Vier maal uw nieuwe stadsdeel vertegenwoordigers
- Partycrash op Java-eiland
- Shady Zenaldin - architect tussen twee culturen

Oktober 2018

3 Redactioneel

3 Oost in cijfers - Hoeveel verdienen we

4 Voor ieder wat wils in de Javastraat

6 Column: Bloemenfietsen

7 Nieuwe leden stadsdeelcommissie 1 - PVDA

8 De nasleep van een tienerfeest

10 Week van de eenzaamheid

11 Nieuwe leden stadsdeelcommissie 2 - VVD

12 Huiskamergalerie Projectspace

13 Intussen aan de Oranje-Vrijstaatkade

14 Kort nieuws

15 SET IJburg, woonplek en community

16 Foto: warmteleiding trekken op Sporenburg

18 Rondje Cruquius

20 Interview Stanja van Mierlo

21 Nieuwe leden stadsdeelcommissie 3 - GL

22 Beter functioneren door dans

23 Rogier Rümke, onze nieuwe acquisiteur

24 Boekenhoek: Arjan Vliegenthart

25 Nieuwe leden stadsdeelcommissie 4 - D66

27 Architect tussen twee culturen

28 Koken: Herfstige reebout

29 Puzzel: Zoek de tien verschillen

30 Uitgaanstips

31 Ingezonden brief: Pleidooi vóór de fietsbrug

31 Bezorginformatie

De IJopener heeft een eigen Facebook-pagina. U vindt ons als 'IJopener'. U kunt natuurlijk ook reageren op artikelen of eigen ideeën aandragen. Tot ziens op Facebook!

Colofon

IJopener is het magazine voor alle bewoners van het Oostelijk Havengebied, de Indische Buurt, IJburg en Zeeburgereiland.
De redactie bestaat uit vrijwilligers. IJopener is een stichting met statuten en een redactiereglement. De meningen van de afzonderlijke auteurs geven niet noodzakelijkerwijs de mening van de redactie weer.

REDACTIELEDEN
Natanja den Boeft, Marcel de Cnock, Hansje Galesloot, Lida Geers, Kees Hoogeveen, Tineke Kalk, Arjen Poortman, Hannie Raaff, Lisa Scheerder, Simone Slotboom, Joost van der Vaart en Neeltje Wiedemeijer

MEDEWERKERS AAN DIT NUMMER
Joyce Hes, Alex van Moort, Joeri Pruys, Bastiaan Vlierboom en Josien Vogelaar

WEBMASTER
Freek Bes

CONTACT
Stichting IJopener
E-mail info@ijopener.nl
Website www.ijopener.nl
Rekeningnr. NL51 INGB 0006 6548 54

PRODUCTIE
Eindredactie Natanja den Boeft en Lisa Scheerder
Vormgeving Frits van den Akker, Jolanda Budding en Ron de Wit
Drukwerk Rodi Rotatiedruk, Diemen
Oplage 25.000 ex.

VOLGENDE EDITIE
Deadline 15 november 2018
Verspreiding 7-12 december 2018

FOTO VOORPAGINA
IJburg: Begin opspuiten strandeiland
Foto: Arjen Poortman

ADVERTENTIE-ACQUISITIE
Rogier Rümke, tel. 06 4259 5761,
e-mail: adverteren@ijopener.nl
Zie pagina 31 voor tarieven.
Overige informatie op www.ijopener.nl

IJOPENER GEMIST?
Bezorgklachten: bezorging@ijopener.nl.
Bestel via dit mailadres een 'Ja IJopener'-sticker, als u een nee/nee-sticker heeft en toch IJopener wilt ontvangen. Kijk op pagina 31 voor adressen waar u IJopener kunt afhalen.

IJOPENER DIGITAAL ONTVANGEN?
U kunt IJopener ook per mail ontvangen. Meld u aan via nieuwsbrief@ijopener.nl. Vermeld 'Nieuwe abonnee' in het onderwerpsveld, verder kan de mail leeg blijven. Vijfmaal per jaar krijgt u een mail met de pdf van het nummer als bijlage.

Lekker doorwerken hier

Zijn we een arbeidzaam volkje in Oost? Ondernemen we, zijn we zzp'er, loonslaaf of werkloos? En hoeveel verdienen we eigenlijk? De IJopener duikt in een onderwerp waarvan we allemaal het naadje van de kous willen weten, maar wat we niet aan onze buurtgenoten 'dorsten' te vragen.

TEKST: LISA SCHEERDER - ILLUSTRATIE: JOSIEN VOGELAAR

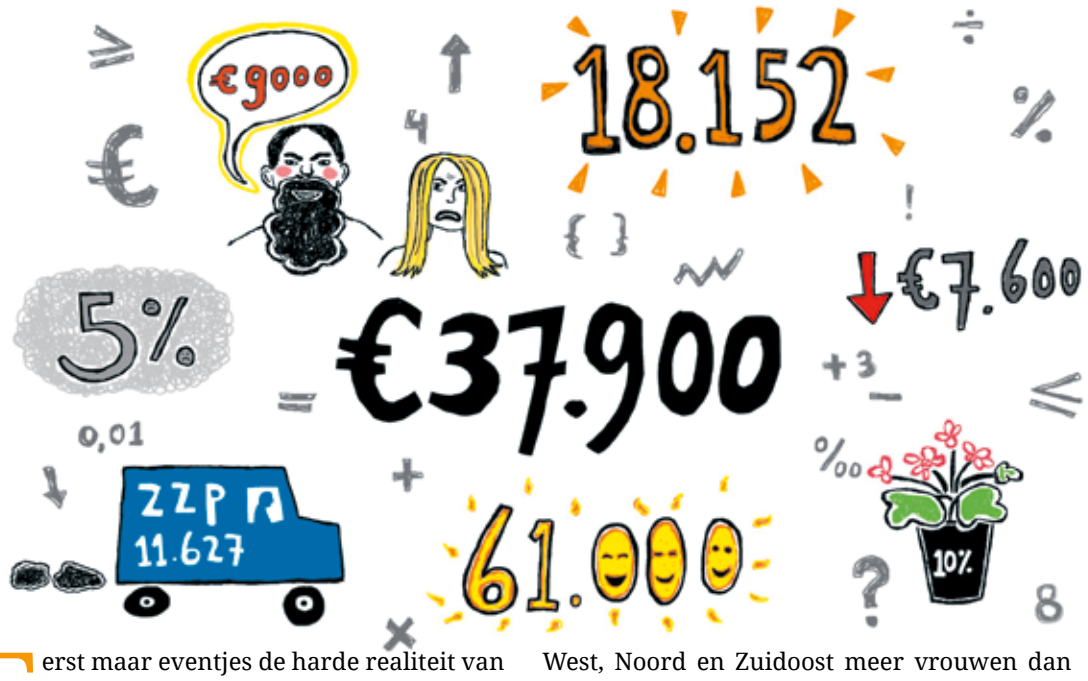

Eerst maar eventjes de harde realiteit van de rest van de stad. In Amsterdam-Zuid is het gemiddelde inkomen het hoogst, ruim 26 procent boven het gemiddelde Nederlandse inkomen. Alsof dat al niet genoeg is, is dit inkomen ook nog eens met 7,6 procent gestegen het afgelopen jaar. Vlak daarna, op de tweede plaats, komt Centrum, en wij in Oost bezetten de derde plek. In Oost komt het gemiddelde inkomen nagenoeg overeen met het gemiddelde in Nederland, West zit er iets onder en Nieuw-West, Noord en Zuidoost zitten er fors onder, van 13 procent in Nieuw-West oplopend tot wel 23 procent in Zuidoost. In West zijn de meeste zzp'ers gevestigd (14.187), gevolgd door Zuid (12.707) en Oost staat op drie (11.627). De meeste ondernemingen zijn te vinden in Zuid (23.854), dan komt Centrum en Oost staat met 18.152 ondernemingen op de derde plaats. Hekkensluiter is Zuidoost met 7303 ondernemingen. Zuidoost doet het wel goed als het gaat om het aantal werkende personen in een stadsdeel: 80.619. Kennelijk gaat het hier om een beperkt aantal ondernemingen met veel werknemers. De meeste personen werken in Zuid, ruim 111.000, Oost komt wat achteraan, op de vijfde plaats met ruim 61.000 personen die werken in ons stadsdeel. Oost staat op de vierde plek als het gaat om het aantal startende ondernemers, de meeste ondernemers starten in West, de minste in Zuidoost.

In stadsdeel Centrum, West en Zuid zijn meer mannen dan vrouwen werkloos, in Nieuw-West, Noord en Zuidoost meer vrouwen dan mannen, en alleen in ons eigen stadsdeel zijn er evenveel mannen als vrouwen werkloos. De percentages verschillen behoorlijk per stadsdeel, van 5 procent in Oost tot 9,5 procent in Zuidoost.

Het aantal bijstandsuitkeringen is in West het hoogst, daarna komt Nieuw-West, Zuidoost en Oost staat op de vierde plek. Het aantal arbeidsongeschiktheidsuitkeringen is in Nieuw-West het hoogst, daarna komt West en Oost staat op de derde plek. Het aantal jonggehandicapten is in Nieuw-West het hoogst, gevolgd door Oost. West heeft het hoogste aantal werkloosheidsuitkeringen, gevolgd door Nieuw-West en Oost staat op de derde plek. Procentueel heeft in Oost 10 procent van de personen van 15 tot 65 jaar, een uitkering. Dat lijkt misschien veel, stedelijk bezetten we de vijfde plek.

We zijn een redelijk arbeidzaam volkje in Oost, we hebben behoorlijk wat ondernemers en zzp'ers, een (relatief) lage werkloosheid en doen een relatief beperkt beroep op een uitkering. Afwijkend is het aantal jonggehandicapten, dat is opvallend hoog in ons stadsdeel.

Blijft natuurlijk de hamvraag: hoeveel verdienen we nu eigenlijk? Wel, het Amsterdams gemiddelde besteedbare inkomen per huishouden is 36.800 euro. Wij in Oost zitten op 37.900 euro. Een derde plek, zoals gezegd. Voor degene die het echt wil weten: dat is 7.600 euro minder dan de koplopers in onze stad, onze zuiderburen. Wat echt zuur is, is dat echt in elk stadsdeel de man meer verdient dan de vrouw, ook bij ons. In Oost verdienen de mannen 9.000 euro meer dan de vrouwen. Het kan nog erger, natuurlijk in Zuid: daar verdienen de mannen 22.000 euro meer dan de vrouwen. Wij van de IJopener geloven niet dat je daar trots op moet zijn.

Redactioneel

Beste lezer van de IJopener,

Hoe fijn is het om inwoner te zijn van het oostelijk deel van onze stad! De hele verzengende zomer lang hebben we kunnen zwemmen en zonnen, op de kades, in het zwembad en de Amsterdamse wateren. Veel jonge buurtgenoten zullen voor het eerst in hun leven zoiets meegemaakt hebben. Zelf, ik behoor tot de oudere, middelbare Amsterdammer, kreeg ik zoete herinneringen aan ruim veertig jaar geleden, de zomers van eind jaren zeventig, toen ik maandenlang op mijn slippertjes en in een T-shirtje naar school kon fietsen.

Ook toen was er een babyboom, net als nu. Overal kwam ik ze tegen deze zomer, vrouwen in verwachting, grootouders achter de kinderwagen, kinderen bij papa en mama achterop, vriendjes en vriendinnetjes die met elkaar een ijsje gingen kopen.

De IJopener volgt de seizoenen en doet het in de zomer altijd rustig aan. Hopelijk heeft u ons gemist en bent u blij verrast dat er weer een nummer in uw brievenbus ligt.

Dit is het oktobernummer. Vol met politiek nieuws, interviews met bewoners en nieuwtjes uit de buurt. Ik heb zelf erg genoten van de reportage over de statushouders in IJburg, nieuwe bewoners die hun draai aan het vinden zijn. Wij zijn benieuwd wat u er van vindt. Reageren mag, de IJopener is er voor u: info@ijopener.nl

Namens de redactie,
Lisa Scheerder

Overspannen? Moe? Gestrest?

Probeer eens een
energetische behandeling

Vergoed door de aanvullende verzekering

www.energiegeneeskunde.info

De Javastraat is voor iedereen

Boodschappen doen bij de grote supermarkt is makkelijk. Je boodschappenlijst werk je efficiënt af en je kiept alles in je auto die gratis een uur in de parkeergarage staat. Shoppen in het Javakwartier kost meer tijd, maar minder geld. Hier vind je de onvindbare ingrediënten uit de mediterrane en oosterse keuken: foul, zwarte boontjes, tahin of zaätar. Je komt gegarandeerd thuis met dingen die niet op je boodschappenlijstje staan. Sterker nog: je kan dat lijstje beter thuislaten.

TEKST: HANNIE RAAFF - FOTO'S: KEES HOOGEVEEN EN ARJEN POORTMAN

Als bewoner van De Smaragd, op de hoek van Insulindeweg en Celebesstraat, koop ik zoveel mogelijk in mijn eigen buurt: het Javakwartier. De kleine middenstanders sappelen zich een slag in de rondte en verdienen trouwe klanten. Waar vind je nog een ijzerhandel die je twee passende schroefjes verkoopt en gratis advies geeft? Een taartenwinkel waar je verjaardagsgasten allemaal een eigen gebakje mogen uitzoeken? Waar ze je leren hoe je met kweeperen een verrukkelijke lamsschotel kan maken? Een boekhandel waar ze onthouden wat je kleinkinderen leuk vinden?
En nóg zijn er spullen die ik mis. Een stralend witte bloemkool als ik er trek in heb. Zuurkool uit het vat. Scharrelvlees. Kleren maat 42. En waarom is het er altijd zo'n troep van matrassen, stapels sneu fruit en dubbel geparkeerde busjes?

Stadmaker

Najah Aouaki (39) is buurteconoom en 'stadmaker'. Sinds 2015 wordt zij door de gemeente Amsterdam ingehuurd om de middenstand in het Javakwartier te ondersteunen. De Javastraat kent een lange en bewogen geschiedenis van 120 jaar. Bevolkingsgroepen kwamen en gingen, er was bloei en verval, criminalisering en wederopstanding. Sinds 2000, toen de wijk tot officiële achterstandswijk werd bestempeld, investeerde de overheid fors in huisvesting, onderwijs en handhaving. Er kwam een masterplan voor de Javastraat: meer diversiteit in het winkelaanbod, sluiting van zaken waar criminaliteit speelde, en meer horeca.
Gentrificatie is de laatste ontwikkeling: goed verdienende jonge mensen komen de buurt in. Zij hebben meer geld te besteden dan de oude bevolkingsgroepen en drijven de huizenprijzen op. De winkeliers in het Javakwartier staan allemaal voor dezelfde vraag: hoe houden we al die verschillende klanten tevreden? De yuppen, de arme bewoners, de ouders met kinderen, de allochtonen die halal eten, de veganistische hipsters, de studenten en de toeristen uit de Stayokay? Najah Aouaki combineert economisch inzicht met liefde voor de buurt waar ze zelf woont. Als iemand antwoord kan geven op de vragen van IJopener dan is zij het.

Hoe is de situatie nu, wat vind jij de sterke en zwakke kanten van winkels in het Javakwartier?
'De Javastraat is uit een heel diep dal geklauterd. Nog steeds zijn er te veel telefoonzaken, te veel winkels met groente en vlees. Sinds 2014 zijn er veel horecavergunningen verstrekt, maar die hebben nu het maximum bereikt, anders wordt de overlast voor de bewoners te groot. En de sterke punten? De lekkere spullen, de grote diversiteit voor elke portemonnee en de sociale functie.'

Waarom staan de trottoirs altijd zo vol met matrassen, potten en pannen en vooral enorme hoeveelheden groente en fruit van matige kwaliteit?
'Dat zijn ze zo gewend vanuit hun land van herkomst. Ik denk ook dat ze beter iets meer kunnen vragen voor een betere kwaliteit, maar het is moeilijk om oude gewoonten los te laten. Daarbij komt dat er nog veel arme mensen in de buurt wonen met grote gezinnen. Die nemen de tijd om uit die bakken nog de beste spullen te vissen en dan kunnen ze voor weinig geld een gezonde maaltijd bereiden. Maar als jij betere kwaliteit wil, moet je naar binnen. Waar ik naartoe werk, is dat de winkeliers ophouden elkaar te beconcurreren op de laagste prijs. In plaats daarvan moeten ze zich van elkaar onderscheiden. De Pakistaan moet zich richten op curry's, de Iraniër op falafels en verse hummus, en de Turkse winkelier legt zich helemaal toe op paddenstoelen en superfood. Die laatste weet ook heel goed de jonge klandizie aan zich te binden.'

Ik vroeg laatst in een eethuisje of ze een glas wijn voor me schenken als ik kom eten. 'Als

De Javastraat is uit een diep dal geklauterd, aldus buurteconoom Najah Aouaki

je het lief vraagt wel', was het antwoord. Dan schaam ik me toch een beetje.
'Daar heb je weer typisch zo'n dilemma! Aan de ene kant wil die uitbater jou te vriend houden, want je bent een leuke klant. Maar hij is ook bang dat zijn islamitische klantenkring zich onprettig bij hem voelt als hij wijn schenkt. Overigens: zijn Turkse buurman schenkt wel alcohol.'

En die Turkse buurman heeft geen vegetarische hoofdgerechten. Maar toen ik daar met een vegetarische vriendin kwam eten, rende hij meteen naar de groenteman en kwam terug met aubergines, oesterzwammen en kaas. En dat was heerlijk!
'Daar zit ook de kracht van onze middenstanders, ze zijn zeer klantvriendelijk. Ze willen het je naar de zin maken, ze herkennen je als je een paar keer geweest bent. Als ik met mijn twee kinderen op de fiets haast heb, brengen ze een paar pakken sap naar buiten en mag ik die later afrekenen.'

Het is een komen en gaan van winkels en eethuisjes, er zijn er toch veel die het niet redden.
'Het is ook niet makkelijk met al die verschillende bewonersgroepen in de buurt. En het vervelende is ook nog dat de huurprijzen stijgen. Dat is het resultaat van hun eigen succes! De straat wordt populair en helaas leidt dat tot hogere huren, hetzelfde zie je bij de Negen Straatjes in het Centrum. Huren van drieduizend euro zijn alleen op te brengen door ketens en die verdrukken de kleine winkeliers.'

Waarom verkopen ze in het Javakwartier geen leuke kleding maat 42?
'Bij de Marokkaanse zaken en Zeeman verkopen ze die wel.'

Ik had het over leuke kleren, in die hippe winkels!
'Tja, voor jouw doelgroep, de middenklasse, is de markt nog te klein. Er zijn kledingzaken die zich richten op allochtonen met een smalle beurs, en er zijn hippe zaken die zich richten op jongeren met een dikke portemonnee. Dat is trouwens een groep die de buurt in- en uitvliegt, afhankelijk van waar ze werk vinden en een interessante omgeving. Moeilijke klanten voor de middenstand, ze koken ook niet. De delicatessenzaak in de buurt vertrok naar Ouderkerk aan de Amstel. Maar voor de horeca en duurdere modezaken zijn het goede klanten.'

> De kleine middenstanders sappelen zich een slag in de rondte en verdienen trouwe klanten

Verschillende zaken in de Javastraat lijken mij eigenlijk te duur.
'Dan heb je het over een meubelzaak, een bloemenzaak en een hippe kapper. Dat zijn echter buurtoverstijgende winkels en dat is ook belangrijk. Ze trekken mensen aan uit heel Amsterdam en daarbuiten, die blijven dan in de straat hangen, dat is dan weer goed voor de andere winkels.'

Ik zou wel een buurtoverstijgende goede lingeriezaak in het Javakwartier willen hebben. Waar ze geduld hebben. Waar je na een borstamputatie naartoe gaat, of als je een grote maat hebt. Zo'n zaak trekt vrouwen aan van alle leeftijden en culturen.
'Waarom begin je die zelf niet? Het is een goed idee, maar ik durf niet te zeggen of de markt voor zo'n zaak groot genoeg is.'

Hoe zie jij de toekomst van het Javakwartier?
'Het blijft zoeken naar een balans. Dat is moeilijk voor heel Amsterdam, maar wij zitten in een buurt met een grote culturele diversiteit en grote economische verschillen. Het is juist de kleinschaligheid van de middenstand die voor verbinding zorgt en die moet nooit verloren gaan. Daarbij zijn een paar dingen van belang.
Ten eerste moeten woningcorporaties het winkelbezit dat ze hebben in handen houden. Zo kunnen ze mede bepalen wie er in leegstaande winkels komen.
Ten tweede kan de gezamenlijkheid van de winkeliers versterkt worden. Denk aan een gezamenlijke 'Javabox' met lekkernijen uit de hele straat. Of aan een gezamenlijke bezorgdienst voor kant-en-klaar maaltijden. Jij had het over cateren: nou, ze kunnen echt heerlijk en goedkoop eten maken voor grote groepen, maar om dit goed uit te venten heb je wel vaardigheden nodig die geleerd moeten worden.
De Javastraat is van ver gekomen, maar met zijn huidige veelzijdigheid is het een prachtige winkelstraat. Komt dat zien!'

Najah Aouaki runt de site Javakwartier.nl met interviews en verhalen over de winkels.

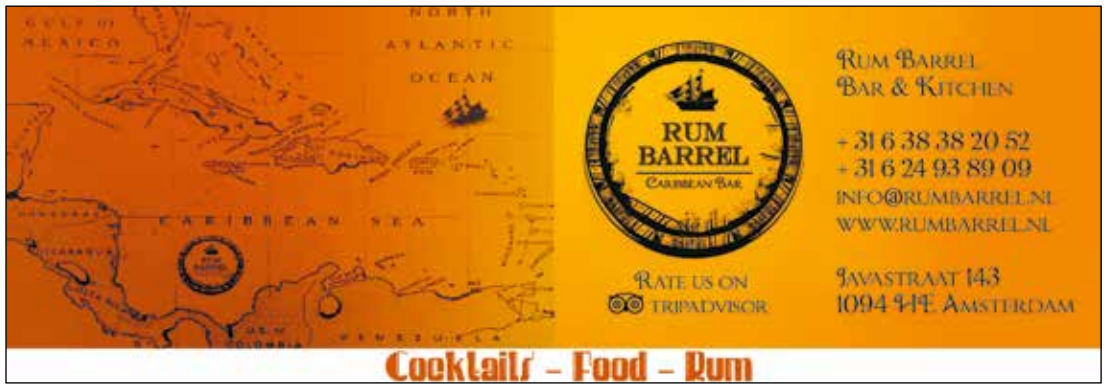

THE NATURAL BODYSCAN
Een reflexologisch onderzoek om het hele lichaam in beeld te brengen
PRAKTIJK VOOR REFLEXOLOGIE
Azartplein 13 1019 PA/Java eiland
06-4803.3449
bobrolvink@hotmail.com

Bloemenfietsen

TEKST: SIMONE SLOTBOOM
FOTO: ALEX VAN MOORT

Opeens zijn ze daar. Op de brug. De kleine brug. Van en naar de Van Eesterenlaan. Vijf fietsen. Of liever gezegd vijf bloemstukken. Die worden straks weggeknipt, is mijn eerste, niet al te positieve gedachte. Maar ik ben dan ook overspannen. Ik zie overal beren op de weg. In dit geval dus geen beren, maar fietsen. Illegaal geparkeerde fietsen. En de knipmaffia verwijdert alles wat aan straatmeubilair vastzit. Zonder pardon. Zonder uitzondering. Want dat mag niet. Punt.
Mijn vriend ziet het anders. Het is kunst. Bijzonder. En bijzonder vraagt om uitzondering. Dus blijven ze staan. Zijn redenatie klinkt logisch. Op het moment is alle hulp om zaken positief te zien welkom. Best vreemd, want meestal ben ik zelf de optimist. Als niemand meer een weg ziet, dan zie ik hem. Met of zonder beren. Want beren, die versla ik gewoon. Eigenlijk zie ik altijd vrolijke bloemenfietsen. Maar nu, nu zie ik verwelkte graftakken.
Een nieuwe wereld gaat open. Eén die me totaal niet aanstaat. Die van de depressiviteit. Tringelde de telefoon voorheen non-stop, nu gaat hij amper. Wat wél doorgaat, is alles wat niet vrolijk stemt. Verzoeken, lees: opdrachten, uit de categorie 'ik wil niet, maar het moet toch'. Zoals belastingcontrole. Of ik 'even' mijn administratie van 2016 wil opsturen. En is een blauwe envelop normaal al geen welkome gast, nu voelt het als Charles Manson op de stoep aantreffen.
Ook naasten laten het afweten. Onder het motto: je doet het zelf. En inderdaad, gezellig en gastvrij ben ik momenteel niet. Of behulpzaam. Ook is mijn tolerantiegrens lager dan normaal. Er zit zoveel emotie dwars dat ik alleen met boos kijken de tranen binnenhoud. En met het uitblijven van mijn uitnodigende gedrag, blijven ook de uitnodigingen uit.
Zo slecht als mijn directe omgeving de metamorfose snapt, zo veel herkenning is er bij relatief vreemden. Onvoorstelbaar hoeveel mensen dit op enig punt in hun leven hebben meegemaakt.

Bij lotgenoten is een half woord genoeg. Met de tranen komen ook de verhalen los. Over hoe het voelt. Hoe het komt. Dat het ooit stopt. En een functie heeft. Dat er moois voor terugkomt. En al gaat het daarmee niet over, het helpt. Niets is fijner dan begrip krijgen. Om te horen: het is oké. Of: het gaat écht voorbij. Want dat is het lastigst te bevatten. Dat dit afschuwelijke gevoel van 'ik wil niet meer' ooit weggaat.
Burn-out. Het klinkt melodramatisch. Maar zo voelt het ook. Eén groot: niets is leuk, ik wil niets, ik kan niets en om alles ga ik huilen. Óf gillen. Uit het niets. Van nul tot honderd op de schaal van overstuur. Het liefst blijf ik in bed. Niet omdat het daar prettig voelt. Nee. Puur om de wereld uit de weg te gaan. Slapen om te ontsnappen aan het nare gevoel dat maar niet weg wil. Buiten zijn mensen die je pijn doen. En het profiel op mijn banden is weg. Mijn teflon afgesleten. Alles komt keihard binnen. De kleinste opmerking doet afschuwelijk zeer. Vaak is het niet eens slecht bedoeld. Sommige mensen roepen gewoon graag iets. Of denken dat hun 'eerlijke' mening geven gelijk staat aan eerlijk zijn. Zij kunnen niet weten dat het bijeffect momenteel is dat ik van het dak wil springen.
Hoe het komt? Te lang, te veel stress, meer doen dan je aankan, jezelf geen hersteltijd gunnen. En dan opeens is de batterij zo leeg dat hij niets meer doet. Zelfs opladen niet. Als superwoman dacht ik, dat gebeurt mij niet. Maar dat dachten al die andere supermannen en -vrouwen vóór mij ook.
Hoe kom je ervan af? Moeilijk. Met de tijd. Het is geen griepje. Hoe langer je er geheel of zelfs maar deels tegen vecht, des te langer het duurt. Daar ga ik dus al scheef. Acceptatie en je eraan overgeven zijn stap één. En zoek professionele hulp. Vooral om te zorgen dat het niet nog een keer gebeurt. Want meestal komt het voort uit een patroon. Een patroon van teveel van jezelf weggeven. En al is geven mooi en goed, een teveel is, zoals met alles, funest. Verder: rust. Rust, rust, rust en nog meer rust. Vooral in je hoofd. Er zijn altijd mensen die op je rekenen en zoveel dingen te doen. Ze niet doen, levert een schuldgevoel op. Zeggen dat je niet meer kan, is eng. Want wat als je het etiket aansteller krijgt? Of lui? Iemand die de boel belazert, slappe hap, watje of gestoord? Al is dat een reële mogelijkheid, toch is niets zeggen niet de oplossing. Veel mensen hebben wél begrip. Vaak meer dan je denkt. Dat heb je nodig om eruit te komen. Om het vol te houden. En openheid helpt weer anderen. Een burn-out is geen teken van zwakte, maar een gevolg van te lang te sterk zijn. Iedereen en alles leunde op jou, maar nu ben je tijdelijk op. Lelijke mensen zullen altijd lelijk denken. Maar aardige mensen, aardig. En voor je het weet zie je overal weer bloemenfietsen staan.

Sinds de gemeenteraadsverkiezingen van maart dit jaar hebben we in Amsterdam stadsdeelcommissies in plaats van bestuurscommissies. In Oost bestaat de stadsdeelcommissie uit zestien leden. De IJopener interviewt voor dit nummer acht stadsdeelcommissieleden die gekozen zijn in ons verspreidingsgebied. Dat zijn de leden van IJburg en Zeeburgereiland en die van het Oostelijk Havengebied en de Indische Buurt. Uitgangspunt voor het interview is de politieke partij waarvoor het lid in de stadsdeelcommissie zit. Nu wil het toeval dat in deze gebieden dezelfde vier partijen zijn verkozen: GroenLinks, D66, VVD en de PvdA. Verspreid door dit nummer zijn vier interviews geplaatst. In elk interview komen de twee leden aan het woord die namens dezelfde politieke partij, maar voor een verschillend gebied, zitting hebben in de stadsdeelcommissie. De leden van de stadsdeelcommissie krijgen een vergoeding voor hun werk: 350 euro bruto per vergadering. Per maand vinden twee vergaderingen plaats, één plenaire vergadering met alle leden van de stadsdeelcommissie en het dagelijks bestuur op het stadsdeelkantoor en één op locatie in het gebied, de gebiedsbijeenkomst. Die bijeenkomst is bedoeld om in gesprek te komen met de buurtbewoners. De agenda voor deze bijeenkomsten vindt u op: https://oost.notubiz.nl.

Bastiaan Minderhoud

PvdA: ‘Afvalpunt is de lakmoesproef’

TEKST: LISA SCHEERDER EN TINEKE KALK - FOTO: ARJEN POORTMAN

Bastiaan Minderhoud: woont nu acht jaar in Oost, vier jaar in de Architectenbuurt en de laatste vier jaar in de Indische buurt. Paul Paulusma: sinds twee jaar weer terug in Amsterdam en nu in IJburg, daarvoor een periode woonachtig in Rotterdam.

De PvdA was tegenstander van het afschaffen van de bestuurscommissie en het verminderen van de bevoegdheden van de stadsdelen. Hoe bevalt de nieuwe stadsdeelcommissie?
‘Vanuit het gebied IJburg/Zeeburgereiland zijn we begonnen met het indienen van adviesaanvragen. Een belangrijke was die over het afvalpunt op Zeeburgereiland. Wat ons betreft de lakmoesproef voor het nieuwe stelsel. Cruciaal bij het afvalpunt is de opstelling van de bestuurders. Die moeten wel lef tonen en op durven komen voor de belangen van de bewoners. Zij zijn niet goed betrokken bij dit afvalpunt en de bestuurder heeft in eerste instantie de zaak niet goed geagendeerd bij de centrale gemeenteraad. Een excuus aan de bewoners zou op zijn plaats zijn. Bewoners hebben veel kennis, ze hebben alles in de gaten. Ze moeten weten dat wij achter hen staan, wij vertegenwoordigen hun belangen.
Het voordeel van het nieuwe stelsel is dat de bewoners dichterbij zijn. Je kunt stichtingen en buurthuizen bezoeken en de bewoners heel praktisch ondersteunen. Ze wijzen op mogelijkheden.’

Amsterdam sleutelt onophoudelijk aan het bestuurlijke stelsel van de stad. Denken jullie dat de stadsdeelcommissies er over vier jaar nog zijn?
‘Wij waren tegenstander: de nieuwe stadsdeelcommissie heeft geen bevoegdheden meer, alleen een adviesrecht. Het College heeft een evaluatie beloofd, er gaat in ieder geval weer over het nieuwe stelsel gesproken worden. Intussen blijven wij er van overtuigd dat enige vorm van decentraal bestuur in Amsterdam nodig is.’

Jullie zijn op dit moment bezig met het opstellen van de gebiedsagenda’s voor de komende vier jaar. Loopt dat goed?
‘Het stadsdeel heeft een voorschot genomen op de gebiedsagenda’s door prioriteiten te benoemen. We moeten dat natuurlijk goed met de bewoners bespreken, het is erg belangrijk dat zij goed bij de opstelling van de gebiedsagenda’s worden betrokken. We bespreken dat in de gebiedsbijeenkomsten. We hebben er nu een paar gehad en het gaat redelijk. Het zou goed zijn als bewoners meer gebruik maken van hun inspreekrecht bij de buurtbijeenkomsten.’

Wat vinden jullie er van dat de stadsdeelvoorzitter van Oost, niet in Oost woont?
Het was een verrassing dat de stadsdeelvoorzitter een PvdA’er is, nu we niet de grootste zijn geworden in het stadsdeel.’ Dat hij niet woonachtig is in Oost, is bij Paul Paulusma onbekend. Bastiaan Minderhoud vindt dat het kan omdat hij lang in Oost heeft gewoond en het stadsdeel dus goed kent.

Wat zijn de drie belangrijkste zaken die jullie over vier jaar in je gebied gerealiseerd willen hebben?
Bastiaan Minderhoud: ‘In de Indische Buurt is nog een forse groep jongeren die moeite heeft om mee te komen. Er is veel werkloosheid, maar ook komt het voor dat jongeren hun ouders moeten verzorgen. Daarom moeten we de drempels voor de mantelzorg verlagen, door meer bekendheid te geven aan gemeentelijke mantelzorgondersteuning. Meer moeite doen om jongeren aan het werk te krijgen, elke jongere die aan het werk komt is er een, en daar moeten we blij mee zijn. Verder is het belangrijk dat de goede balans die er nu in ons gebied is, bewaard blijft.’
Paul Paulusma: ‘Er moeten vijftienhonderd minder woningen op het Strandeiland worden gebouwd. De bezuinigingen op het welzijnswerk moeten we terugdraaien en de culturele achterstand op IJburg/Zeeburgereiland moet worden ingelopen. Door een jeugdhonk en een multifunctioneel cultureel centrum. Meer sportvoorzieningen ook.’

Partycrash bij een buurtgenoot

Roelof Broekman: Ik hoop mensen een beetje houvast te bieden met mijn boek, dat is toch alleen maar menselijk?

Een buurtgenoot heeft een boek geschreven over een ontspoord feest dat zijn puberdochter thuis organiseerde. Aan de IJopener vertelt auteur Roelof Broekman wat de lessen zijn van deze partycrash. ‘Laten we als ouders proberen om de regie weer over te nemen, voordat we allemaal kleine Amerikaantjes zijn.’

TEKST: JOOST VAN DER VAART
FOTO: MARCEL DE CNOCK

Een 15-jarige dochter wil voor vrienden en klasgenoten een feestje houden, bij haar thuis in het Amsterdamse Oostelijk Havengebied. De ouders, redelijke en weldenkende mensen, zeggen: vooruit dan maar, je bent al zo zelfstandig. Ze trekken zich terug, boeken voor die gelegenheid een hotelboot in de buurt en de kinderen mogen – binnen de perken van de redelijkheid – hun gang gaan. De ochtend na de nacht van het feest, dat ondanks alle afspraken over betamelijkheid compleet uit de hand is gelopen, markeert het begin van een speurtocht naar een dure laptop, gestolen in een roes van drugs, wodka en keiharde muziek. En dit resulteert dan in een boek van thrillerachtige allure, waargebeurd, met in de epiloog moreel-ethische aanbevelingen over opvoeding in tijden van neoliberale bandeloosheid en technologie die dat faciliteert: onze geliefde smartphone.

Leerzame zedenschets

Zo kun je het recent verschenen *Partycrash. Hoe het feestje van een 15-jarige gymnasiaste volledig uit de hand liep*, kort samenvatten. Het is geschreven door buurtgenoot Roelof Broekman (51), die met zijn gezin aan de Javakade woont. Broekman is muzikant en componist, videokunstenaar en schrijver en in al die bezigheden grotendeels autodidact. Zijn spannend opgeschreven *Partycrash* leest als een trein en is behalve een klassieke ‘whodunit’ ook een leerzame zedenschets die iedere ouder met kinderen tussen de 12 en 18 jaar zou moeten lezen.

Partycrash neemt de autochtone, hoogopgeleide en gegoede middenklasse op de korrel. Ons soort mensen en hun kinderen, veelal vwo’ers, in het bijzonder gymnasiasten. Het zijn nu eens niet de gedraag-je-of-rot-op-Marokkanen die het hebben gedaan. Nee, Broekman heeft

het nadrukkelijk over ‘een groep waar te gemakkelijk van wordt gedacht dat het daar toch wel goed mee komt, geholpen door een breed vocabulaire, een slim opererend brein en een braaf uiterlijk’, zoals hij in zijn nawoord van het ontspoorde feest schrijft.

Macbook van logee

De auteur blijkt een vriendelijke vijftiger te zijn met een kort, grijs baardje; een slanke man met doordringende ogen. Iemand die graag praat en veel ziet. We spreken elkaar in de bibliotheek aan het Oosterdok, waar hij regelmatig komt. Roelof Broekman vertelt in het kort nog even wat hem bezielde toen hij en zijn vrouw de ochtend na de party thuis kwamen en hun dochter en wat vrienden slaperig en verdwaasd aantroffen. Er was sterke drank geschonken, er waren ongenode feestgangers gekomen, de muziek beukte en lege bierflessen en huisraad – een blender – werden vanaf het balkon de nacht ingegooid. Als sluitstuk bleek dat de Macbook van een logee was ontvreemd. ‘En dat deed voor mij de deur dicht, dat tastte mijn gevoel voor rechtvaardigheid aan’, vertelt Broekman.
Hij besloot het heft in eigen hand te nemen, weliswaar met de expliciete dreiging van een politieaangifte – maar toch: een doe-het-zelf actie waarvoor menig ander ouder zou zijn teruggeschrokken. Pijnlijk, lastig, confronterend: Broekman ging op zoek naar de verdwenen laptop.

Reconstructie

Hij begon ermee die bewuste avond en nacht te reconstrueren aan de hand van wat zijn dochter hem vertelde. Hij begon klasgenoten te bellen, te appen en te bezoeken. Hij ging naar het gymnasium van zijn dochter en sprak met de rector. Hij ondervroeg kinderen, veelal in het bijzijn van hun ouders. En toen begonnen hem dingen op te vallen. Het gesloten karakter van de app-groep waarin zijn dochter zat. De deelnameloosheid en vrijblijvendheid van een aantal ouders, de fysieke of mentale afwezigheid van vaders. ‘De kinderen hebben in dit milieu de regie, in sommige gezinnen zijn zij de baas’, zegt hij. Als hij bij een jongen op bezoek gaat om hem te ondervragen, roept diens moeder met bekakte tongval dat haar Jeroen de laptop niet kan hebben gestolen. ‘Daarvoor ken ik hem te goed.’

Intimiderend en manipulatief

Veelzeggend is de volgende scène. Broekman is thuis bij een zekere Kai, een jongen met een verleden op het gymnasium van blowen en sexting. Iemand die intimiderend en manipulatief is en die anderen, met een minder sterk karakter, danig kan beïnvloeden. Kai is zojuist begonnen met andere kinderen van het feestje te beschuldigen.
‘Ze heeft wodka gedronken, dat heb ik gezien. Veel. Meerdere glazen.’
‘En jij?’
Hij geeft het volmondig toe.
‘Had je stuf meegenomen?’
Hij zegt niets. Ik kijk naar zijn moeder.
‘Kai mag drinken en blowen, maar alleen in het weekend…’
En dan schrijft Broekman: ‘Wat een fantastisch mooi bericht!! Wat ontzettend leuk voor uw zoon! Hoe oud? Vijftien? Net zestien? Hoe lang al? Sinds z’n twaalfde? Sinds de brugklas? Ik ken de verhalen die de ronde doen over hem. Deze weekendregeling is toch nauwelijks een grens te noemen! Man, man…’
Nu meent iedere generatie dat de bandeloosheid toeneemt; dat het met de jeugd van tegenwoordig de spuigaten uitloopt. Een waarheid als een koe en tegelijk een levensgroot cliché. Broekman beaamt dat. En zegt, om de gemeenplaats nog wat aan te dikken: ‘We weten ook al jaren dat pubers heel lastig kunnen zijn. Maar daar gaat het me niet om. Ik wilde uitzoeken wat er precies was gebeurd, waarom en hoe, en ik wil met mijn boek een morele alarmbel luiden. We hebben het over onze toekomstige elite. Die moet zich voorbereiden op een gemeenschap van samenleven. Dan heb je moreel besef nodig. En juist met het bijbrengen daarvan lijkt het fout te gaan.’

Doorgeschoten individualisme

En zo komen we bij de ouders, de volwassenen, de mede-daders van deze thriller. Ouders die liever aan hun eigen werkzaamheden denken en bijna bang lijken om te moeten opvoeden; een school die verlamd is door protocol. Onvergetelijk is de beschrijving die Broekman van Kai’s vader geeft. Vriendelijk, afstandelijk, aanschouwend. ‘In gedachten waarschijnlijk ergens op een historische plek in het Midden-Oosten (…) omdat het zijn specialisatie is, zijn volgende boek, veel interessanter dan opnieuw gedoe met deze zoon waarin hij zichzelf niet meer herkent.’

> Met het bijbrengen van moreel besef lijkt het fout te gaan

Volgens Roelof Broekman zijn we ‘doorgeschoten in ons individualisme en neoliberalisme’. Hij hekelt de alles-moet-kunnen-mentaliteit en ‘het gebrek aan besef dat je collectief niet meer snapt wat wel en niet kan.’ En hij noemt zijn pedagogische aanbevelingen aan het slot van *Partycrash* niet belerend, maar humaan. ‘Mensen zijn op zoek naar houvast, nu de zuilen dat niet meer geven. Ik hoop ze een beetje houvast te bieden met mijn boek, dat is toch alleen maar menselijk?’
Een ander deel van Broekmans boodschap is zijn waarschuwing voor onkritisch gebruik van sociale media en de smartphone. ‘Het gaat mij erom’, zegt hij, ‘dat iedere tijd zijn specifieke problemen kent. Waar heeft de puber van nu mee te maken? Met z’n telefoon, met Facebook, met appen, met internet. We weten nog niet de helft van wat onze kinderen op internet doen en wat de consequenties daarvan kunnen zijn. Laten we als ouders proberen om de regie weer over te nemen, voordat we allemaal kleine Amerikaantjes zijn.’

Gedumpt in het IJ

En hoe liep het nu af met die Macbook? Die bleek door de eerder genoemde Jeroen, van de moeder met de bekakte stem, te zijn gestolen. Op de achtergrond figureerden Kai en een zekere Timor. Ze hadden de laptop willen verkopen, maar in plaats daarvan werd het ding uiteindelijk achteloos in het IJ gedumpt. Roelof Broekman heeft de jonge daders de waarde ervan ingepeperd. Hun ouders hadden kunnen zeggen: wij dokken wel. Maar dat wilde Broekman niet. Hij dwong bij de jongens af dat ze zouden gaan werken voor de terugbetaling ervan.
Naast alles wat *Partycrash* is – spannende thriller, zedenschets, eigentijdse non fictie – is het ook een beetje een buurtboek. Café De Zuid, de Domino Pizza, Sissy Boy, een hotelboot aan de Sumatrakade: het is voor de bewoner van het Oostelijk Havengebied allemaal erg herkenbaar. En op de laatste pagina figureert IJburg. Daar is het alweer raak, een paar weken na het oplossen van de kwestie met de gestolen laptop. Op een feestje bij een zekere Dorian in IJburg wordt de iPhone van Broekmans dochter gestolen en de iPad van Dorians ouders. Binnen 24 uur heeft Roelof Broekman de diefstal opgelost. ‘Ervaring zullen we maar zeggen’, meldt hij stoïcijns.
Hoe keken de jongeren aan tegen zijn onderzoekende vasthoudendheid? ‘Het heeft me wel enig respect opgeleverd’, zegt hij. ‘Ze waren er snel van doordrongen dat ik die diefstal niet ging accepteren. En binnen de app-groep van mijn dochter was iedereen enorm opgelucht toen ik de zaak eenmaal rond had.’

Roelof Broekman: *Partycrash. Hoe het feestje van een 15-jarige gymnasiaste volledig uit de hand liep.* 206 pagina’s. € 20. Uitgeverij De Brouwerij, Maassluis.

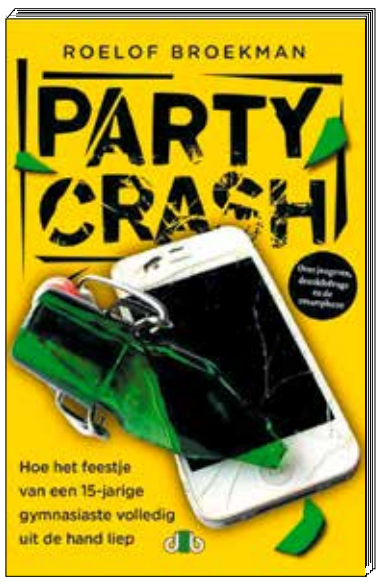

Praktijk voor Reiki & Shiatsu
www.shiatsu-reiki.nl

Toe aan een volgende stap in je werk?
Onze loopbaancoaches helpen, altijd één op één en zonder kosten.
KansenNet . . . brengt je verder
kijk op kansennet.nl

Een goede buurt, een goede buur…

TEKST EN ILLUSTRATIE: NEELTJE WIEDEMEIJER

Het was de week van de eenzaamheid. De overheid is een vrij grote campagne gestart tegen dit verschijnsel. Dat gaat natuurlijk gepaard met veel maaltijden. Het is ook een goed middel om contacten te leggen, maar de afgelopen jaren is er door diezelfde overheid ook wel erg veel gedaan dat eenzaamheid bevorderd heeft. Zo moeten mensen zolang mogelijk thuis blijven wonen. Dat is natuurlijk prima, zo lang de oudere mens redelijk gezond is en nog behoorlijk kan bewegen.
Gaat het minder met de gezondheid dan moeten de kinderen van de ouderwordende mens zoveel mogelijk mantelzorg verlenen. Tegelijkertijd zegt de overheid dat vrouwen meer moeten werken om economisch onafhankelijk te zijn. En ook moeten de kinderen van de ouderwordende mens natuurlijk ook voor hun eigen kinderen zorgen en dat naast deze mantelzorg voor hun ouders. Dit nog geheel afgezien van de omstandigheid dat kinderen vaak niet in de buurt van hun ouderwordende ouders wonen.
Zelfs als de man in het huwelijk een deel van de zorgtaken op zich neemt, leidt deze situatie niet tot veel en plezierig contact tussen kinderen en de ouderwordende mens, zo vrezen wij. Het merendeel van de ouderwordende en inmiddels hulpbehoevende oudere mensheid moet het dus niet hebben van zijn kinderen.
De buurt was vroeger een steunpilaar. Goede buren, die zich bekommeren om hun buurvrouw die slecht ter been is. Ze doen eens een boodschapje, gaan een kopje koffie met haar drinken, de kleine dingen die het leven aangenamer maken.
Maar… in buurten worden veel sociale huurwoningen verkocht, met als gevolg dat er naast tweeverdieners, ook nog eens expats komen wonen. Deze beide categorieën hebben niet veel tijd of zin om aandacht te besteden aan hun buurt.
Een gevolg is ook dat er veel (voormalige sociale huur) woningen komen, die door Airbnb worden geëxploiteerd. Die tijdelijke huurders hebben, behalve overlast, ook niets toe te voegen aan onze buurten. Kortom de buurten vallen uit elkaar.
En als er geen kinderen in de buurt wonen, deels omdat er geen woning in hun prijsklasse te vinden is, deels omdat ze in de drukste tijd van hun leven een fulltime baan hebben, en het simpelweg niet kunnen, hoe moet het dan opgelost worden? Veel van deze problemen kunnen niet op korte termijn worden opgelost met overheidsmaatregelen. Het feit dat kinderen veelal tweeverdieners zijn is vooral veroorzaakt door de hoge huizenprijzen en doordat er te weinig sociale huurwoningen zijn.
Gelukkig is de gemeente bezig een aantal ontwikkelingen te stoppen: de verkoop van sociale huurwoningen wordt geremd en Airbnb wordt verder aan banden gelegd.
Maar dat is niet genoeg. DE BUURTEN MOETEN IN DE WEDEROPBOUW. Zodat de buurten weer samenhang vertonen en buren elkaar weer kennen en helpen. Het opbouwwerk heeft daar een grote taak in. Geef daar geld voor en stel opbouwwerkers aan!

Wil je weleens veranderen,
nu er weer zat banen zijn?
Onze loopbaancoaches helpen,
altijd één op één en zonder kosten.
KansenNet . . . brengt je verder
kijk op kansennet.nl

Sinds de gemeenteraadsverkiezingen van maart dit jaar hebben we in Amsterdam stadsdeelcommissies in plaats van bestuurscommissies. In Oost bestaat de stadsdeelcommissie uit zestien leden. De IJopener interviewt voor dit nummer acht stadsdeelcommissieleden die gekozen zijn in ons verspreidingsgebied. Dat zijn de leden van IJburg en Zeeburgereiland en die van het Oostelijk Havengebied en de Indische Buurt. Uitgangspunt voor het interview is de politieke partij waarvoor het lid in de stadsdeelcommissie zit. Nu wil het toeval dat in deze gebieden dezelfde vier partijen zijn verkozen: GroenLinks, D66, VVD en de PvdA. Verspreid door dit nummer zijn vier interviews geplaatst. In elk interview komen de twee leden aan het die namens dezelfde politieke partij, maar voor een verschillend woord gebied, zitting hebben in de stadsdeelcommissie. De leden van de stadsdeelcommissie krijgen een vergoeding voor hun werk: 350 euro bruto per vergadering. Per maand vinden twee vergaderingen plaats, één plenaire vergadering met alle leden van de stadsdeelcommissie en het dagelijks bestuur op het stadsdeelkantoor en één op locatie in het gebied, de gebiedsbijeenkomst. Die bijeenkomst is bedoeld om in gesprek te komen met de buurtbewoners. De agenda voor deze bijeenkomsten vindt u op: https://oost.notubiz.nl.

Merijn Boezer en Frans van Vliet

TEKST: LISA SCHEERDER EN TINEKE KALK
FOTO: ARJEN POORTMAN

VVD: ‘Nieuw systeem werkt beter’

Frans van Vliet: woont sinds 2004 in stadsdeel Oost, in IJburg. Daarvoor in Diemen waar hij in de gemeentepolitiek zat. Merijn Boezer: woont bijna vier jaar in de Indische Buurt.

De VVD was voorstander van het afschaffen van de bestuurscommissie en het verminderen van de bevoegdheden van de stadsdelen. Hoe bevalt de nieuwe stadsdeelcommissie?
‘Voor veel micro zaken die spelen in een gebied, werkt het nieuwe systeem goed. Je ziet dat de verschillende politieke partijen die kwesties in harmonie aanpakken. Maar zaken die meer over keuzes gaan, bijvoorbeeld meer sportparken of meer natuur, daarbij is het anders. Dan krijg je weer de principiële politieke discussies. Vooral de gebiedsbijeenkomsten zijn zinvol voor bewoners. Het is de plek waar de burger ingang kan krijgen. Wij kunnen dan meteen het contact met de ambtenaren leggen en zorgen dat de zaak wordt opgelost. We volgen het hele proces en letten er op dat afspraken worden nagekomen.’

Amsterdam sleutelt onophoudelijk aan het bestuurlijke stelsel van de stad. Denken jullie dat de stadsdeelcommissies er over vier jaar nog zijn?
‘Het nieuwe systeem werkt beter dan het vorige, dat kun je nu al zien. In de vorige bestuursperiode gebeurde het bijvoorbeeld dat het dagelijks bestuur van het stadsdeel (dat door de burgers was gekozen) een advies over een woningbouwproject uitbracht aan het college van burgemeester en wethouders. Het advies week af van de lijn van het college, waardoor het meteen in de prullenmand belandde. Nu is het veel consistenter: het dagelijks bestuur voert het programakkoord van het college uit waardoor er veel minder problemen heen en weer worden geschoven.’

Jullie zijn op dit moment bezig met het opstellen van de gebiedsagenda’s voor de komende vier jaar. Loopt dat goed?
‘De ambtenaren hebben een conceptagenda opgesteld, en het blijkt dat het stadsdeel ambtelijk de nadruk legt op armoede en jeugd. Er moet veel meer aandacht komen voor alle bewoners. Het gaat nauwelijks over infrastructuur, terwijl er bijvoorbeeld op de kruising van de Molukkenstraat met de Insulindeweg een enorme black spot is waar veel ongelukken gebeuren. Maar ook de wachtlijsten bij de sportvelden, hoe krijgt mijn kind in Amsterdam een woning en hoe kan het veilig naar school bijvoorbeeld, zijn onderwerpen die nauwelijks in de conceptagenda’s voorkomen. Het gebied zou het belangrijkste moeten zijn in de gebiedsagenda, maar je ziet dat een partij als GroenLinks het coalitieakkoord wil volgen en armoede het belangrijkst vindt. VVD zit niet in de coalitie en vindt andere zaken belangrijker. Dat maakt het opstellen van een goede gebiedsagenda niet eenvoudig.’

Wat vinden jullie er van dat de stadsdeelvoorzitter van Oost, niet in Oost woont?
‘Eerlijk gezegd wisten we dat niet, maar nu dat zo blijkt te zijn vinden we dat toch wel een gemiste kans.’

Wat zijn de drie belangrijkste zaken die jullie over vier jaar in je gebied gerealiseerd willen hebben?
Merijn Boezer: ‘Meer aandacht voor veiligheid, zo waren de camera’s op het Sumatraplantsoen net weggehaald toen er weer een schietpartij plaatsvond, en meer handhaving bij overlast. De Indische Buurt moet veel schoner worden en er is een veel betere infrastructuur en bereikbaarheid nodig in de buurt. En er moet zeker een fietsbrug tussen de Sluisbuurt en het Oostelijk Havengebied komen.’
Frans van Vliet: ‘Meer sportvelden, betere bereikbaarheid en mobiliteit en een veel hoger tempo van uitvoering van deze vervoersmaatregelen. Meer waterrecreatie in Oost: IJburg moet een echt watersportgebied worden.’

Huiskamergalerie voor bijzondere kunst

PS projectspace, een galerie in de Madurastraat 72? Dat maakt nieuwsgierig omdat er in die straat geen winkels zijn. Nummer 72 blijkt een oud schoolgebouw te zijn. Achtentwintig jaar geleden mochten kunstenaars de school gebruiken voor atelierruimten. Later heeft Jan van der Ploeg, kunstenaar en initiatiefnemer, in de kamer van de hoofdonderwijzer een piepkleine galerie gehuisvest.

TEKST: LIDA GEERS
FOTO'S: LIDA GEERS en JAN VAN DER PLOEG

'PS staat voor veel dingen', vertelt Jan van der Ploeg. Voor de P van zijn achternaam Ploeg en de S van zijn toenmalige partner Straathof, maar ook voor Post Scriptum, extra toevoeging aan iets dat al bestaat, Project Space, Public Space of Private Space. Het is dus voor velerlei uitleg vatbaar. Jan wil hier op een andere manier kunst presenteren dan de geëigende weg. Jan: 'Het is een kunstenaarsinitiatief, of zoals dat zo mooi heet, een Artist Run Galerie. De normale opzet kunstenaar - galeriehouder is hier niet aan de orde. Het verschil is dat de kunstenaar bepaalt wie exposeert. Ook het thema kan heel divers zijn, meestal meer ideologisch dan commercieel. Er wordt om te mogen exposeren ook geen geld gevraagd. De expositie is niet gericht op verkopen, maar meer op naamsbekendheid en het leggen van de juiste contacten.'

Kunst in de koffer

Volgend jaar is het twintig jaar geleden dat hij hiermee begon in zijn huis aan de Leidsekade. De kamers en suite werden ingericht als galerie. Eens in de twee maanden kreeg een buitenlandse kunstenaar de kans bij hem thuis te exposeren. Het gaat dan om een kunstenaar die nog nooit in Nederland heeft geëxposeerd en hier mogelijk naamsbekendheid krijgt door de juiste mensen te ontmoeten. Als grappig voorbeeld vertelt Jan dat hij op die manier ooit één middag heeft geëxposeerd in Nieuw Zeeland. De organisator had veel bekende mensen uitgenodigd, waardoor de opening in tegenstelling tot een normale opening van een expositie, heel inspirerend was. Het was dus niet alleen een gezellige bijeenkomst met een glas wijn. Omdat het vaak over een kleine ruimte gaat hoef je ook niet veel mee te nemen. De kunst gaat gewoon mee in de koffer, handig als je naar de andere kant van de wereld reist. De kunstenaar die hem in Nieuw Zeeland had uitgenodigd, heeft later ook in de 'huiskamer galerie' van Jan geëxposeerd.

Installatie vult de ruimte

Omdat de exposities in zijn eigen huis langzaam maar zeker toch wel bezwaarlijk werden voor de familie, zocht hij naar een andere ruimte. Toen de werkkamer van de hoofdonderwijzer vrij kwam in het schoolgebouw in de Madurastraat waar Jan ook zijn atelier heeft, is na overleg besloten dat deze ruimte als galerie gebruikt mocht worden. Het lokaal, dat royaal is en een behoorlijke hoogte heeft, is grondig gerenoveerd. Nu is het een ruimte die door zijn strakheid, witte muren en het mooie licht, volkomen neutraal is en waar alle kunst goed tot haar recht komt. Er hebben dan ook al heel wat kunstenaars geëxposeerd. De tijdsduur van een dergelijke expositie is heel wisselend en varieert van een paar dagen tot een paar weken. Maar ook wat er te zien is verschilt nogal. Jan: 'Soms is dat maar één schilderij dat de hele wand beslaat. Maar het

'For organ and organ', tentoonstelling van Riette Wanders, 11-13 mei 2018

gebeurt ook dat er door een kunstenaar een installatie wordt neergezet, die de hele ruimte vult. Dan moet je als het ware door de installatie heen om in de galerie te komen.'

Lijst kunstenaars
Jan's eigen werk, grote abstracte muurschilderingen, bevindt zich over de hele wereld. Hij is hiervoor vaak op reis. Tijdens zijn reizen ontmoet hij interessante kunstenaars, die hij uitnodigt voor een expositie in PS. 'Soms is het een soort uitwisseling, omdat kunstenaars over de hele wereld ook dergelijke initiatieven als PS hebben. Ik exposeer daar, zij komen naar Nederland. Nu is het natuurlijk wel zo dat het best kostbaar is om alleen voor de expositie hier, uit bijvoorbeeld Japan te komen.

> expositie niet gericht op verkopen, maar op naamsbekendheid

We proberen het te koppelen aan een tour door Europa, zoals Atsuo Fukuda en zijn zoon Shuhei uit Japan, die van 2 september tot 6 oktober in PS geëxposeerd hebben, ook hebben gedaan. Zelf hebben ze al bijna 30 jaar een vergelijkbare ruimte in Japan, genaamd Concept Space. Daar exposeren naast jonge Japanse kunstenaars ook internationale kunstenaars, waaronder ik.' Het gaat niet altijd zo één op één. Hij heeft een lijst met interessante kunstenaars die hij uitnodigt voor de galerie.

Jubileum
Jan heeft een vorm bedacht, waardoor hij de galerie nog lang draaiende kan houden, zonder dat hij er aan hoeft te verdienen. Inmiddels is hij zo bekend dat er veel verzoeken

Jan van der Ploeg, kunstenaar en galeriehouder

binnenkomen. In eerste instantie was het idee om alleen internationale kunstenaars uit te nodigen. Daar is hij inmiddels van afgestapt en hij nodigt tegenwoordig ook regelmatig Nederlandse kunstenaars uit. Verder is de openstelling veranderd, van een besloten expositie die alleen op afspraak bezocht kon worden, naar een openstelling voor publiek. Dat is iedere zaterdag van 13 - 17 uur. Jan vertelt dat hij voor het twintigjarig bestaan volgend jaar een bijzondere expositie heeft bedacht, die in de buurt zal plaatsvinden. 'Hoe dat er precies uit gaat zien weet ik nog niet, maar ik ga op zoek naar mooie ruimtes in de buurt waar bijzonder werk geëxposeerd zal worden.' Daar kijken we dus naar uit!

www.janvanderploeg.com
www.psprojectspace.nl

Intussen aan de Oranje-Vrijstaatkade

Alles is vaag

TEKST: LISA SCHEERDER

Eindelijk kan in de vergadering van juni het nieuw benoemde dagelijks bestuur aanschuiven. Maarten Poorter, voormalig PvdA-gemeenteraadslid en nu door het college van burgemeester en wethouders benoemd als stadsdeelvoorzitter van Oost, stelt zich voor. Hij vertelt het een enorme eer te vinden stadsdeelvoorzitter te zijn, om met de stadsdeelcommissie samen te werken en om Oost nóg mooier te maken. Vervolgens haast hij zich te zeggen dat hij niet in Oost woont, iets wat hij in zijn vorig leven als gemeenteraadslid veroordeelde: een stadsdeel besturen maar er niet wonen, dat zou niet mogelijk moeten zijn. Hij heeft er dus goed over nagedacht, en omdat hij aan de andere kant van de Schellingwouderbrug in Noord woont, vlak bij de grens met Oost, is hij van mening dat hij toch voldoende verbinding heeft met stadsdeel Oost. En bovendien, in het verleden heeft hij lang in Oost gewoond: hij kent het stadsdeel goed. De stadsdeelcommissie reageert niet zichtbaar op zijn woorden. Waarschijnlijk te druk met de adviesaanvragen die ze hebben ingediend. Een groot en belangrijk punt vormt het 'Milieulogistiek Centrum' op Zeeburgereiland, dat gewoon een afvalpunt blijkt te zijn, vlak naast nieuwe bebouwing. De commissie stelt dat hier een besluit over is genomen zonder de bewoners inspraak te geven en adviseert het dagelijks bestuur en het college om het afvalpunt op een andere plek te realiseren. De verantwoordelijk dagelijks bestuurder, Rick Vermin, wordt verzocht om de boodschap over te brengen naar de stedelijke wethouder. Vermin merkt op dat het nog een zoektocht is naar de verantwoordelijke grootstedelijke wethouder, maar zegt toe het advies over te brengen. In de vergadering na het zomerreces blijkt dat het advies van de stadsdeelcommissie niet bij de gemeenteraad en de betrokken wethouder terecht is gekomen, en dat de insprekers op de raadscommissie van de centrale stad er voor niets waren: de gemeenteraad wist niet van de controverse over het afvalpunt.
Ondertussen wordt er hard gewerkt aan de gebiedsagenda's. Eén keer per vier jaar wordt voor elk gebied – dat zijn er in Oost vier (Oud-Oost, Watergraafsmeer, IJburg/Zeeburgereiland en Oostelijk Havengebied/Indische Buurt) – een agenda gemaakt waarin afspraken worden gemaakt over de belangrijkste punten, de grootste prioriteiten, die er spelen. Na aanvankelijk redelijk positief over dit proces te zijn geweest, er waren door het stadsdeel conceptagenda's gemaakt met voorgestelde prioriteiten, begint het de stadsdeelcommissie steeds meer te knellen. Ondanks dat de gebiedsagenda het enige onderdeel is waar een budget aan vast zit dat door de stadsdeelcommissie kan worden uitgegeven. Concreetheid wordt gemist, het is moeilijk om iets anders dan de onderwerpen die het stadsdeel aandraagt in de agenda's te krijgen. Zo zou de stadsdeelcommissie graag het afvalpunt op Zeeburgereiland willen opnemen in de gebiedsagenda. Maar dat lukt maar niet. Er wordt geklaagd dat alles vaag wordt, het alleen over jeugd en armoede gaat, waar zijn de ouderen, waar is de veiligheid? Als het niet veilig is, dan ontbreken sowieso de randvoorwaarden om een gebiedsagenda te kunnen uitvoeren, wordt er gezegd. Een lid verzucht tenslotte: 'Je kunt net zo goed roepen: "iedereen gelukkig in Oost", niemand zal daar tegen zijn, maar wat schiet je er mee op?'

Elk nummer doet de IJopener kort verslag van de maandelijkse vergaderingen van de stadsdeelcommissie Oost in de vergaderzaal aan de Oranje-Vrijstaatkade.

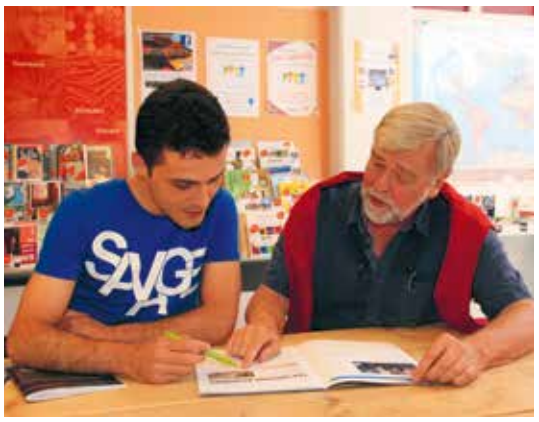

Taalcoaches gezocht

De integratie van vluchtelingen en inburgeraars staat of valt met taalvaardigheid. In Amsterdam is een wachtlijst om hen aan een vrijwillige taalcoach te koppelen. Taalcoaching vraagt een beperkte tijdsinvestering: je spreekt wekelijks anderhalf uur af met een statushouder, gedurende een half jaar. Bij iedere taalcoach zoekt VluchtelingenWerk een vluchteling die zo goed mogelijk bij hem of haar past en liefst in de buurt woont. De tijdstippen stel je samen vast en je krijgt ondersteuning door een professioneel team van het project Taalcoach.
'Vrijwilligers blijken taalcoachen heel leuk te vinden', aldus Elisabeth Bereket, projectleider Taalcoaches Amsterdam. 'Het geeft voldoening om je kennis over de Nederlandse taal en cultuur over te dragen. Daarnaast verbreed je je horizon en leer je veel over een andere cultuur. Ook vluchtelingen zijn erg blij met hun taalcoach. Het feit dat iemand zich vrijwillig voor hen inzet, maakt dat zij zich welkom voelen in Nederland en makkelijker integreren.' Geïnspireerd? Meld je aan via taalcoach-amsterdam@vluchtelingenwerk.nl.

Repair Café Meevaart

Is je mixer of espressoapparaat er plotseling mee opgehouden? Bij het Repair Café krijgen je kleine huishoudelijke apparaten een tweede leven. Ontdek dat repareren leuk is! Bezoekers brengen kapotte spullen naar de Meevaart om er zelf of met ondersteuning van reparateurs mee aan de slag te gaan. Wie niets te repareren heeft, is ook welkom voor een kop koffie of thee, of om inspiratie op te doen aan de leestafel met boeken en tijdschriften over repareren en klussen. Het Repair Café heeft als doel om mensen bewust te maken dat er een alternatief is voor het zomaar weggooien van spullen. Je kunt er vier middagen per maand terecht: de eerste, tweede en derde woensdag van de maand en de laatste zaterdag, steeds van 14 - 17 uur. De reparateurs verlenen hun hulp gratis, een vrijwillige bijdrage wordt op prijs gesteld om gereedschap te kopen. Balistraat 48A, repaircafe.demeevaart@gmail.com.

Paddenstoelenexcursie

Alleen de namen al: hertenzwam, glimmer inktzwam, judasoor, wimperzwam, spekzwoerdzwam. In het Flevopark zijn tientallen soorten paddenstoelen te vinden, vooral op de dode bomen die groenbeheer tegenwoordig laat liggen of staan. Op zondag 4 november organiseren de Vrienden van het Flevopark een paddenstoelenexcursie met de gidsen Mirjam Niemans en Chris Barendse. Verzamelen om 11 uur bij de ingang van het Flevoparkpad. Ook kinderen zijn van harte welkom. Er zijn loepjes beschikbaar om de prachtige details te zien. Deelname is gratis en opgave is niet nodig. (Foto: Goos van der Zijde)

Brasserie Flevohuis

Voor een kop koffie, een lekker broodje of een warme hap kunnen buurtbewoners in Brasserie De Poort in het Flevohuis terecht. 'Toen ik hier twee jaar geleden een seniorenflat kreeg, was er een slecht en duur restaurant waar maar weinig gebruik van werd gemaakt', aldus bewoonster Madeleine Niesten. 'Sinds 1 mei 2018 zijn er nieuwe eigenaren, Mark en Saskia Vriesema, die de boel hebben opgeschud.' Zij werken met allerlei organisaties samen om een heerlijke driegangenmaaltijd voor slechts vijf euro op tafel te zetten. Zowel bewoners van het Flevocomplex als buurtbewoners kunnen aanschuiven. In het team van de brasserie zijn ook medewerkers met een afstand tot de arbeidsmarkt opgenomen. Vrijwilligers helpen in de keuken met het voorbereiden van het eten. 'Bijzonder is dat de vrijwilligers van de zaterdag en de zondag medewerkers van woningcorporatie Ymere zijn', aldus Niesten. Brasserie De Poort aan het Kramatplantsoen 101 is elke dag geopend vanaf 10.00 uur.

Appelsapbeeld

Het is een komisch gezicht: twee gemeentewerkers in oranje hesjes poetsen de billen van het beest schoon. Het grote kunststof beeld van een angsthaas in het Flevopark werd al meteen doelwit van graffitispuiters. Tijdens het Appelsapfestival van 11 augustus is het beeld geplaatst, tot ergernis van de Vrienden van het Flevopark die dit als een badinerend commentaar op hun werk zien. Volgens ontwerper Piet Parra is het beeld immers bedoeld als parodie op 'mensen die altijd aan het klagen zijn over festivals'. Het beest houdt de handen angstig tegen de oren.
Maar los van de bedoeling van de maker en van festivalorganisator Appelsap, die het beeld aan stadsdeel Oost schonk: is het nu mooi of lelijk? Daar blijken de meningen heftig over verdeeld. En wat is het eigenlijk voor een dier? Aanvankelijk leek het ontwerp op een konijn of haas, maar op het laatste moment is er een snavel aan toegevoegd. Mensen klimmen erop om met een drone een selfie te nemen, kinderen lopen er met een pluk gras naartoe om het beest eten te geven. Zou het goed gaan komen tussen deze angsthaas en de parkbezoekers? En heeft al iemand een leuke naam voor het beeld bedacht, waar Amsterdammers toch altijd zo creatief in zijn? (Foto: Marcel de Cnock)

Kinderdirecteur OBA

De OBA heeft al 100.000 jeugdleden. Een Kinderdirecteur is dus hard nodig om de stem van deze kinderen te laten horen. Kinderen met goede ideeën voor de OBA en die durven te spreken voor een groot publiek worden van harte uitgenodigd om te solliciteren. De directeur gaat in 2019 een dag per maand aan de slag met meedenken en -doen, openingen bijwonen en vloggen. Alle kinderen van 9, 10 en 11 jaar uit Amsterdam en omstreken mogen solliciteren. Dit kan via oba.nl/kinderdirecteur tot uiterlijk dinsdag 27 november.

Warm welkom voor de SET-bewoners IJburg

Honderdtachtig jongeren en statushouders kregen dit voorjaar de sleutel van hun nieuwe woning in SET, een gloednieuw tijdelijk wooncomplex op Haveneiland-West. Hoe vergaat het de nieuwe IJburgers? Weten ze de aansluiting met de rest van de buurt te vinden?

TEKST: JOERI PRUYS
FOTO: ARJEN POORTMAN

SET is een project van Woningcorporatie de Alliantie in samenwerking met de gemeente Amsterdam en Socius Wonen. Het is een uitzonderlijk woonproject, niet alleen door de mix van jongeren en statushouders, maar ook omdat een deel van het pandbeheer in handen is van de bewoners zelf. SET is niet alleen een woonplek, het is ook een community, een plek van ontmoetingen en activiteiten. Dat gaat niet vanzelf. De nieuwe bewoners moeten de deur uit, in contact komen met andere SET-bewoners en de rest van de buurt.

Kinderziektes

'Dat begint echt op gang te komen', vertelt Mireille de Ruiter, kwartiermaker van SET en een ervaren community builder. 'Na de oplevering waren we vooral met kinderziektes bezig. Er ontstond bijvoorbeeld een lekkage toen na de sleuteloverdracht noodweer losbarstte. Sommige nieuwe bewoners die de sleutel kwamen ophalen om de dagen daarna te verhuizen, konden die nacht niet eens terug naar hun oude huis en stonden zonder spullen in SET. Gelukkig hadden buurtbewoners al gratis spullen aan ons gegeven, matrassen en handdoeken, dus die jongens en meiden konden hier bivakkeren.'
We spreken Mireille in de gezamenlijke ruimte op de begane grond van SET, een belangrijke plek, 'want het begint toch vaak met een kop koffie.' Hier komen de SET-bewoners samen, maar ook bewoners uit de rest van de buurt kloppen aan.

Samen oplossingen zoeken

'Vaak komen buurtbewoners iets brengen, spullen voor de weggeefmarkt of ze hebben ideeën voor activiteiten', zegt Mireille, 'en soms vanwege een klacht. Bijvoorbeeld als een SET-bewoner een vuilniszak verkeerd aanbiedt. We geven de buurtbewoner een kop koffie en luisteren goed naar zijn verhaal. Als er toevallig een SET-bewoner voorbij loopt, vragen we die om aan te schuiven. Dan merk je vaak dat die bewoner die vuilniszak net zo storend vindt. Dus gaan we samen op zoek naar een oplossing.'
Terwijl we praten lopen twee jongemannen de ruimte binnen. Eentje heeft een online cadeaubon gekregen, maar hij weet niet hoe dat werkt. De andere, die iets beter Nederlands spreekt, helpt hem het probleem uit te leggen aan Mireille, die de jongemannen geduldig op weg helpt. 'Om dit soort kleinere zaken gaat het nu vooral, de opstartproblemen zijn voorbij', zegt Mireille.

> Jongeren en statushouders vinden langzaamaan hun weg in de buurt

WhatsApp en Facebook

Iedereen vindt elkaar via onder meer de WhatsApp-groep Warm Welkom SET & Buurt, waar buurtbewoners, SET-bewoners en andere betrokkenen activiteiten bespreken en hulp aan elkaar vragen. Ook is er een Facebook-groep, SET & De Buurt. 'De naam van die groep moet misschien later veranderd worden naar SET ín de buurt', zegt Mireille lachend.
Want dat is het doel: dat de SET-bewoners volledig meedraaien op Haveneiland-West. Daartoe organiseren Mireille en andere buurtbewoners activiteiten waar SET-bewoners en hun buurtgenoten elkaar ontmoeten. Er zijn boottochten naar Pampus geweest, de Flexbieb IJburg biedt een Taalcafé aan en Repaircafé IJburg strijkt elke woensdagnamiddag neer op SET om huishoudelijke apparatuur te repareren.
Ook Maarten Poorter, stadsdeelvoorzitter van stadsdeel Oost, ziet dat de aansluiting met de buurt goed op gang komt. 'Ik vind het heel mooi hoe het overgrote deel van de IJburgers SET heeft verwelkomd. Bij de start van de bouw was er best wat scepsis, en dat is wel te begrijpen. Door goed overleg is het draagvlak nu groot. Buurtbewoners willen graag helpen of komen nieuwsgierig binnenlopen.'

Nieuwe initiatieven

Er staan aardig wat nieuwe initiatieven in de steigers. Een buurtbewoner bood aan om workshops styling en beauty te organiseren voor SET en de rest van de buurt. 'De eerste aanmelding daarvoor is van een man', vertelt Mireille. Maar ze zijn er nog niet. 'We willen nog zoveel organiseren. Een open muziekpodium bijvoorbeeld.' Maar muziekinstrumenten en -lessen zijn duur. En zo zijn er bij elke activiteit wel sponsors nodig, of mensen die meedenken en -helpen.
'Buurtinitiatieven zijn heel belangrijk. Ik ben trots op de vele initiatieven in ons stadsdeel', aldus Poorter. 'En veel statushouders hebben zelf ideeën en plannen. Het werkt veel beter om sámen aan initiatieven te werken dan alles vóór statushouders te willen organiseren. Wij blijven hieraan ondersteuning bieden om de aansluiting met de buurt te verbeteren.'
Iedereen die wil helpen krijgt een warm welkom. 'Buren zijn er voor elkaar', zegt Maarten. 'Geef elkaar vertrouwen en een beetje ruimte om aan elkaar te wennen, "anders" te zijn.'
Mireille sluit zich daarbij aan. 'De deur van de gezamenlijke ruimte staat open voor iedereen. Loop gewoon binnen.'

www.set-ijburg.nl
Meehelpen? Mail naar buurt@set-ijburg.nl

In het Oostelijk Havengebied heeft NUON een nieuwe warmtetransportleiding aangelegd, nodig om woningen te voorzien van restwarmte vanuit de elektriciteitscentrale in Diemen.
Het boren van een leiding onder het Amsterdam-Rijnkanaal ging gepaard met veel overlast van bewoners aan het Keesje Brijdeplantsoen.

FOTO: KEES HOOGEVEEN

Cruquiuseiland: de laatste havenbekkens ontgonnen

TEKST: BASTIAAN VLIERBOOM - FOTO'S: BASTIAAN VLIERBOOM EN QRU
KAARTJE: PAUL OUWERKERK

Het Borneo Architectuurcentrum nam begin dit jaar het initiatief voor een reeks artikelen waarin zij hun kijk op de relatie tussen het Oostelijk Havengebied en de wijken er om heen geven. In dit vijfde artikel is het Cruquiuseiland aan de beurt. In 2008 is besloten het Cruquiusgebied te transformeren naar een nieuw stuk stad waar Amsterdammers kunnen wonen, maar waar ook voldoende ruimte is om te werken. In 2011 is de bouw gestart en naar verwachting zal de transformatie in 2030 volledig zijn afgerond.

Lange tijd bestond de indruk dat Amsterdam voorbij de pakhuizen Maandag tot en met Zaterdag ophield. Totdat de Harbour Club zijn intrek nam in de voormalige wijnopslagplaats. Nu wordt er voorbij die club, en voorbij het afvalpunt, een nieuw hoofdstuk toegevoegd aan de nog immer gaande ontwikkeling van het Oostelijk Havengebied. Als Cruquius over een paar jaar voltooid zal zijn, is het niet langer een stuk doodlopende weg, maar is het een volwaardige Amsterdamse stadswijk. Niet alleen gevuld met woningen, maar ook met bedrijfjes, horeca en uitgaan.

Handelsentrepot

Als je de kaart bekijkt, zie je dat Cruquius de schakel is tussen oude havenbekkens, het Zeeburgereiland en IJburg. De lange Cruquiusweg begint bij de bruggen naar het voormalige gemeentelijk Handelsentrepot. Het Boulevard café, het voormalige wachtlokaal voor losse arbeiders annex politiepost uit 1901, bewaakte de toegang. De Cruquiusweg vormde ook de toegang tot de bedrijven, die verder geheel door het water omsloten waren. De weg leidde langs het abattoirterrein. De transformatie van dit terrein begon in 1985 met de herontwikkeling tot een woongebied met 550 sociale woningen. Het naastgelegen veemarktterrein werd vervolgens ingericht als bedrijventerrein. Twee bruggen vormden de ontsluiting naar de Indische buurt. Aan de Entrepothaven werden de pakhuizen Maandag tot en met Zaterdag ontwikkeld tot koopappartementen. De tussenliggende strook werd ingericht als fietsroute. Hierdoor verdween een deel van de Cruquiusweg.

Tweede deel Cruquiusweg

Gaan we verder op het fietspad dan liggen aan de linkerhand de pakhuizen waar vroeger handel werd opgeslagen. Verderop kom je weer op de Cruquiusweg, op het tweede deel. Sla na de rotonde de brede weg in. Links is de nieuwe boardwalk in de Entrepothaven te zien. Een hotel in aanbouw schiet uit de grond. Verderop de openbare werkplaats, het afvalpunt, café Bruut en de oude Sigma verffabriek. Een speciale plek is de kant van het Amsterdam-Rijnkanaal aan de kade, richting het Zeeburgereiland; enorme vrachtschepen varen langs. Verderop, aan de waterkant langs het Amsterdam-Rijnkanaal, krijgt het voormalig schaftlokaal van een stoomlocomotiefbedrijf een nieuw leven. Een wandeling langs dit deel van het Cruquiuseiland voert door de Cruquiuswerf, langs leuke plekken zoals de Zeeburgersluis en het insteekhaventje. Fiets de Cruquiusweg verder af, naar de punt: het Zeeburgereiland komt in zicht. Fantaseer ondertussen hoe Cruquius er in de toekomst uit zal zien. De eerste woningen zijn al bewoond.

Amsterdam-Rijnkanaal

Hier aan het Amsterdam-Rijnkanaal is een pand uit 1923 te vinden, waar vroeger stoomlocomotieven werden gemaakt. Vorig jaar startte Ricardo van den Heuvel samen met een aantal buurtbewoners in dit pand de pop-up buurtloods QRU. De buurtloods is een tijdelijk initiatief, omdat de huidige loods zal worden gesloopt voor woningbouw. QRU noemt zich de huiskamer van Cruquiuseiland en volgens Ricardo heeft het een duidelijke buurtfunctie.

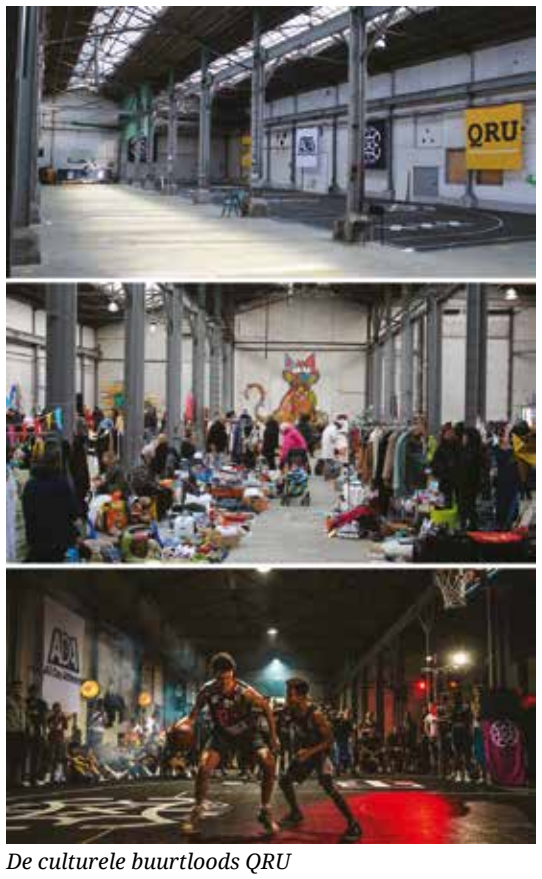

De culturele buurtloods QRU

Het Amsterdam-Rijnkanaal met het te restaureren schaftlokaal

‘Mijn persoonlijke ervaring van de afgelopen anderhalf jaar is dat wanneer je ruimte biedt aan bewoners om activiteiten te organiseren, mensen elkaar eerder ontmoeten. Dit zorgt voor een sterkere sociale cohesie in de buurt. Het succes van QRU ligt in het openbare karakter. Iedereen kan bij ons terecht. Dit vertaalt zich bijvoorbeeld tot huren van onze ruimte naar draagkracht. Een sterke wens bij het opstarten was dat alle buurtbewoners bediend kunnen worden. Het was dit jaar enorm bemoedigend om te zien hoe verschillende bevolkingsgroepen van jong tot oud zich in ons gebouw mengden bij de rommelmarkten, platenbeurzen, foodnights, filmvoorstellingen en sporttoernooien die we organiseerden.’

Ongepolijst

De levendigheid in Cruquius verder ontwikkelen, kan door gebruik te maken van de kernwaarden van het gebied. Cruquius kenmerkte zich door specifieke industrie (verffabriek, metaal- en timmerbedrijven), en door recycling en opslag. Op het terrein waar nu het afvalpunt gevestigd is en de oude emaillefabriek Gelria staat, worden plannen gemaakt voor een nieuwe basisschool en een ambachtenplein. Ricardo en andere initiatiefnemers hebben hiervoor plannen, waarbij ingezet wordt op ‘circulariteit’ en ‘maken’ onder het motto ‘made from waste’.

> Je moet je afvragen in wat voor stad je over tien jaar wilt wonen

De huidige loods van QRU zal worden gesloopt voor woningbouw, maar er kunnen industriële elementen worden gedemonteerd en meeverhuisd naar de nieuwe school of het ambachtenplein, om zo een nieuwe verbindende schakel te creëren in het centrum van Cruquius.
Ricardo is enthousiast over de hernieuwde aandacht voor Cruquiuseiland, maar geeft ook een waarschuwing mee: ‘Het Cruquiusgebied heeft nu nog iets ongepolijst wat bijdraagt aan vrijzinnig denken. Bewaak en bewaar deze plekken goed. Je moet je afvragen in wat voor stad je over tien jaar wilt wonen. De hoogte van het gebouw en de oude industriële elementen dragen bij aan een unieke atmosfeer die mogelijkheden ademt voor bewoners en ondernemers. Dit ontstaat minder snel op een nieuwe gepolijste plek, eerder op een plek met historie en karakter.’

Amsterdam is booming

Dat ook QRU uiteindelijk plaats zal moeten maken voor woningen sluit aan bij ontwikkelingen in de rest van Amsterdam: Amsterdam is ‘booming’. Overal worden nieuwe wijken opgebouwd: Zeeburgereiland, IJburg Centrum-eiland, Sciencepark. Om deze wijken tot leven te laten komen, is een uitgekiende mix nodig van wonen, werken, educatie, recreren, cultuur en sport. Daarvoor moet voldoende plaats ingeruimd worden en dat wordt nog wel eens vergeten. Een aantal bestaande of toekomstige gebouwen moet onderdak bieden aan een mix van activiteiten om zo van de wijk een hechte community te maken met uitstraling en aantrekkingskracht voor heel Amsterdam.
Het zichtbaar verbinden van het Zeeburgereiland met het Cruquiuseiland, een aanlandingspunt op de kop van het eiland in de vorm van een entreegebouw (tunnel) of als element (brug), wellicht te beginnen met een pont, zou een goede manier zijn om het gebied verder te ontsluiten. Een mooie route met een breed profiel leent zich goed voor snelle en ook aantrekkelijke toegang tot de stad: een boulevard met daaraan een horecaplein, een urban sportszone, groene strook en doorzichten en verblijfsplekken aan het kanaal met zicht op de Zuider IJdijk van het Zeeburgereiland, op de Entrepothaven en het IJ. Dat is het Cruquiuseiland.

Infrastructuur

Om Cruquius als levendige stadswijk te laten slagen zijn verbindingen met omliggende buurten nodig. Openbaar vervoer en (fiets)paden zijn essentieel. Naast activiteiten en voorzieningen in de buurt. De silo’s en wijntanks kunnen dienen als symbool van verbinding. Zowel het Zeeburgereiland als het Cruquiuseiland hebben ze en beide ondergaan een metamorfose met een nieuwe functie.
De deuren aan de Cruquiusweg gaan open en ook de randen van het eiland worden toegankelijk.

www.amsterdam.nl/projecten/cruquiusgebied
www.qru.amsterdam

‘Bescherm de scharrelmens’

Waarom moest Blijburg dicht? En wat gaat er na 1 oktober gebeuren? Dat waren de vragen die de IJopener bezig bleven houden. IJopener benaderde Stanja van Mierlo, de eigenares van Blijburg. Ze ontvouwde ons haar filosofie over de scharrelmens.

TEKST: JOYCE HES - FOTO: ARJEN POORTMAN

Stanja van Mierlo heeft eigenlijk niet zoveel zin om terug te kijken. Ze heeft een deal gesloten met de gemeente, krijgt schadevergoeding voor haar investering van anderhalf miljoen, maar dat weegt volgens haar niet op tegen de werkelijke en ook immateriële schade. Zij is haar bedrijf kwijt en 70 medewerkers staan op straat. Desondanks is ze niet moegestreden en heeft ervoor gekozen nu, op het hoogtepunt zou je kunnen zeggen, te stoppen en er nog een groots festijn van te maken, drie dagen lang.
Doorgaan zou betekenen dat ze datgene waar Blijburg voor staat en stond – de sfeer, het uitzicht, de rust – niet meer waar kan maken. ‘De nieuwe realiteit van de bouwput, daar kan ik echt niks mee, daar ga ik aan failliet. Als mensen willen trouwen in de kapel en ik kan ze niet garanderen dat er geen lawaai van heiende palen zal zijn, kunnen we hier niet werken’.

Nieuwe dromen

Stanja is er duidelijk over. Ze heeft er lang over gedaan om uit te komen bij waar Blijburg nu voor staat: professionaliteit, veel mensen – ook jongeren – bereiken met festivals en grote happenings en een speciale sfeer. ‘Vijftien jaar was ik een verkenner in tijdelijkheid, nu heb ik een volwassen bedrijf met sterke mensen om me heen. Ik ga geen kleine patatkraam meer neerzetten op een tijdelijk plekje met uitzicht op de haven. Ik wil dan liever mooie nieuwe dromen waarmaken en als dat niet op IJburg kan dan is dat jammer maar even niet anders.’

Wederkerige relatie

Stanja is er voor om iets groots neer te zetten. Waar, wanneer en hoe, dat weet ze op dit moment niet. Er zijn wel dingen die haar van het hart moeten. Ze wil de overheid tips meegeven voor de toekomst en die tips hebben ook veel te maken met haar filosofie, die ze misschien, zegt ze peinzend, nog wel eens in een boek zou willen uitwerken. ‘Stadswerkers (zoals zij al-tijd was) zijn geen harde ondernemers, die zou je moeten faciliteren. Ze zijn erg belangrijk voor de sfeer in buurten, maar nu worden ze vaak gebruikt. Ze worden dan bewust ingezet om de waarde van buurten te verhogen. Dat is het risico van tijdelijkheid, dat ze je gebruiken. Je zou juist met elkaar een wederkerige relatie moeten opbouwen. Vrijdenkers moet je in de planologie betrekken in een vroeg stadium.’

Bescherm de scharrelmens

‘Blijburg is misschien te mooi om waar te zijn’, verzucht de onderneemster. Ze had van een van haar vaste bezoekers gehoord: ‘Als ik bij jullie kom is de wereldvrede wat dichterbij.’

> De organische mens is er, die is niet gepland

‘De overheid plant vierkant, IJburg is heel vierkant, daar vind je als mens geen geluk in’, aldus Stanja. ‘Je vindt geluk in dromen, hoe minder regels hoe meer plezier. Probeer maar eens op IJburg een bloemenstal te beginnen, je loopt tegen zoveel regels aan. De vraag is: hoe bescherm je de scharrelmens. De organische mens is er, die is niet gepland.’ Ze wijst erop dat in de weg naar Blijburg toe een bocht zit. Die heeft ze er bewust in laten maken, als kenmerk, als handelsmerk eigenlijk.

De toekomst van Blijburg

Met frisse tegenzin leidde Stanja de twee partijen rond die streden om het tijdelijk beheer van Blijburg. LOLA, Leegstandoplossers Amsterdam, dat ruimte biedt aan een maatschappelijke initiatief, startende ondernemers en kunstenaars. En Zwerfkei, dat zich vooral toelegt op het zorgen voor de veiligheid van het pand dat onder het beheer valt. LOLA (Stichting Leegstand Oplossers Amsterdam) heeft de strijd gewonnen. Blijburg wordt, in samenwerking met De Ruimte, een tijdelijke creatieve en maatschappelijke broedplaats. LOLA gaat samenwerken met o.a Natuurlijk IJburg, Rightaboutnow Inc., SET, IJburg College, de Warren en Wij_land. Idee is om zich vooral op IJburg en de IJburgers te richten.
De vraag zal zijn of voor IJburgers en de bezoekers van Blijburg de nieuwe bezetting niet vooral een gevoel van melancholie zal opwekken en een verlangen naar al dat moois dat definitief voorbij is.

Sinds de gemeenteraadsverkiezingen van maart dit jaar hebben we in Amsterdam stadsdeelcommissies in plaats van bestuurscommissies. In Oost bestaat de stadsdeelcommissie uit zestien leden. De IJopener interviewt voor dit nummer acht stadsdeelcommissieleden: de leden die gekozen zijn in ons verspreidingsgebied. Dat zijn de leden van IJburg en Zeeburgereiland en die van het Oostelijk Havengebied en de Indische Buurt. Uitgangspunt voor het interview is de politieke partij waarvoor het lid in de stadsdeelcommissie zit. Nu wil het toeval dat in deze gebieden dezelfde vier partijen zijn verkozen: GroenLinks, D66, VVD en de PvdA. Verspreid door dit nummer zijn vier interviews geplaatst. In elk interview komen de twee leden aan het woord die namens dezelfde politieke partij, maar voor een verschillend gebied, zitting hebben in de stadsdeelcommissie. De leden van de stadsdeelcommissie krijgen een vergoeding voor hun werk: 350 euro bruto per vergadering. Per maand vinden twee vergaderingen plaats, één plenaire vergadering met alle leden van de stadsdeelcommissie en het dagelijks bestuur op het stadsdeelkantoor en één op locatie in het gebied, de gebiedsbijeenkomst. Die bijeenkomst is bedoeld om in gesprek te komen met de buurtbewoners. De agenda voor deze bijeenkomsten vindt u op: https://oost.notubiz.nl.

Fenna Swart en Daphne Meijer

GroenLinks: ‘Waar is de afspiegeling?’

TEKST: LISA SCHEERDER EN TINEKE KALK
FOTO’S: ARJEN POORTMAN

Daphne Meijer: woont sinds 2005 in Oost, in de Indische buurt.
Fenna Swart: woont al 25 jaar in Oost. Eerst in de Transvaalbuurt en de laatste elf jaar op IJburg.

GroenLinks was tegenstander van het afschaffen van de bestuurscommissie en het verminderen van de bevoegdheden van de stadsdelen. Hoe bevalt de nieuwe stadsdeelcommissie?
‘In de stadsdeelcommissie is niet de politieke partij die je vertegenwoordigt het belangrijkst, maar het gebied. We trekken in de eerste plaats op met de andere vertegenwoordigers van ons eigen gebied. In onze nieuwe rol zijn we dus meer gebiedsvertegenwoordigers dan politici. Je merkt dat ook in de nieuwe verhoudingen: er zijn eigenlijk geen politiek gedreven gedachten meer; het gaat om hele lokale zaken die de politieke kleur ontstijgen. Rondom het nieuwe afvalpunt op het Zeeburgereiland hebben we als gebiedsvertegenwoordigers geprobeerd de zaak te agenderen bij de gemeenteraad. Dat lukte eerst niet. Dat was echt een farce.’

Amsterdam sleutelt onophoudelijk aan het bestuurlijke stelsel van de stad. Denken jullie dat de stadsdeelcommissies er over vier jaar nog zijn?
‘In het nieuwe systeem is onze formele macht verkleind. Maar informele invloed is er nog steeds. We verwachten niet dat de stadsdelen over vier jaar helemaal afgeschaft zijn. Wel hopen we dat het systeem door ontwikkelt. Bewoners moeten meer zeggenschap krijgen, hun eigen punten in kunnen brengen en bewonersinitiatieven moeten meer kans krijgen.’

Jullie zijn op dit moment bezig met het opstellen van de gebiedsagenda’s voor de komende vier jaar. Loopt dat goed?
‘De gebiedsbijeenkomsten die we één keer per maand in elk gebied hebben, zijn heel waardevol. Daar worden de gebiedsagenda’s besproken. Het is infomeel, elke keer zijn er wel een aantal insprekers. Van te voren hadden we gedacht dat het meer show dan inhoud zou zijn, maar dat valt erg mee.’

Wat vinden jullie er van dat de stadsdeelvoorzitter van Oost, niet in Oost woont?
‘We hebben niets tegen de nieuwe voorzitter, de mens Maarten Poorter. Voor Rick Vermin (dagelijks bestuurder van GroenLinks, in het oude systeem zou hij stadsdeelvoorzitter zijn geworden, red.) is het jammer. Dat de nieuwe voorzitter niet in Oost woont, is een breuk met het verleden. Poorter woont in Noord, net over de brug, maar heeft zich de afgelopen maanden al overal in Oost laten zien. Wij hadden niets over de benoemingen te zeggen, we hadden zelfs geen adviesrecht. Opvallend is ook dat er drie mannen zijn benoemd: het old boy-network viert hoogtij. Ook de stadsdeelcommissie bestaat voor een heel groot deel uit mannen: waar is de afspiegeling? Het nieuwe systeem is een stap terug.’

Wat zijn de drie belangrijkste zaken die jullie over vier jaar in je gebied gerealiseerd willen hebben?
Fenna Swart: ‘Ik wil een verbeterd openbaar vervoer, meer aandacht voor fietsers en goede fietsverbindingen. Meer educatie op het gebied van natuur en cultuur en ik wil in het Diemerpark een onderwijscentrum realiseren dat een bijdrage levert aan een schonere en duurzamere leefomgeving. Het op nauwgezette wijze monitoren van het Mobiliteitsplan op IJburg waarbij geldt: “eerst bewegen dan bewonen” en niet andersom zoals het geval was bij IJburg I.’
Daphne Meijer: ‘Ik vind extra aandacht voor de Indische Buurt nodig. Er is te veel armoede en achterstelling, die soms van generatie op generatie wordt doorgegeven. Hier bestaat geen eenvoudige oplossing voor, maar we moeten eraan blijven trekken. En hiernaast wil ik minder afval op straat zien en meer groen in het Oostelijk Havengebied.’

Hoe schrijf je een goede sollicitatiebrief?
Onze loopbaancoaches helpen, altijd één op één en zonder kosten.
KansenNet . . . brengt je verder
kijk op kansennet.nl

Inclusiedans voor mensen met beperking

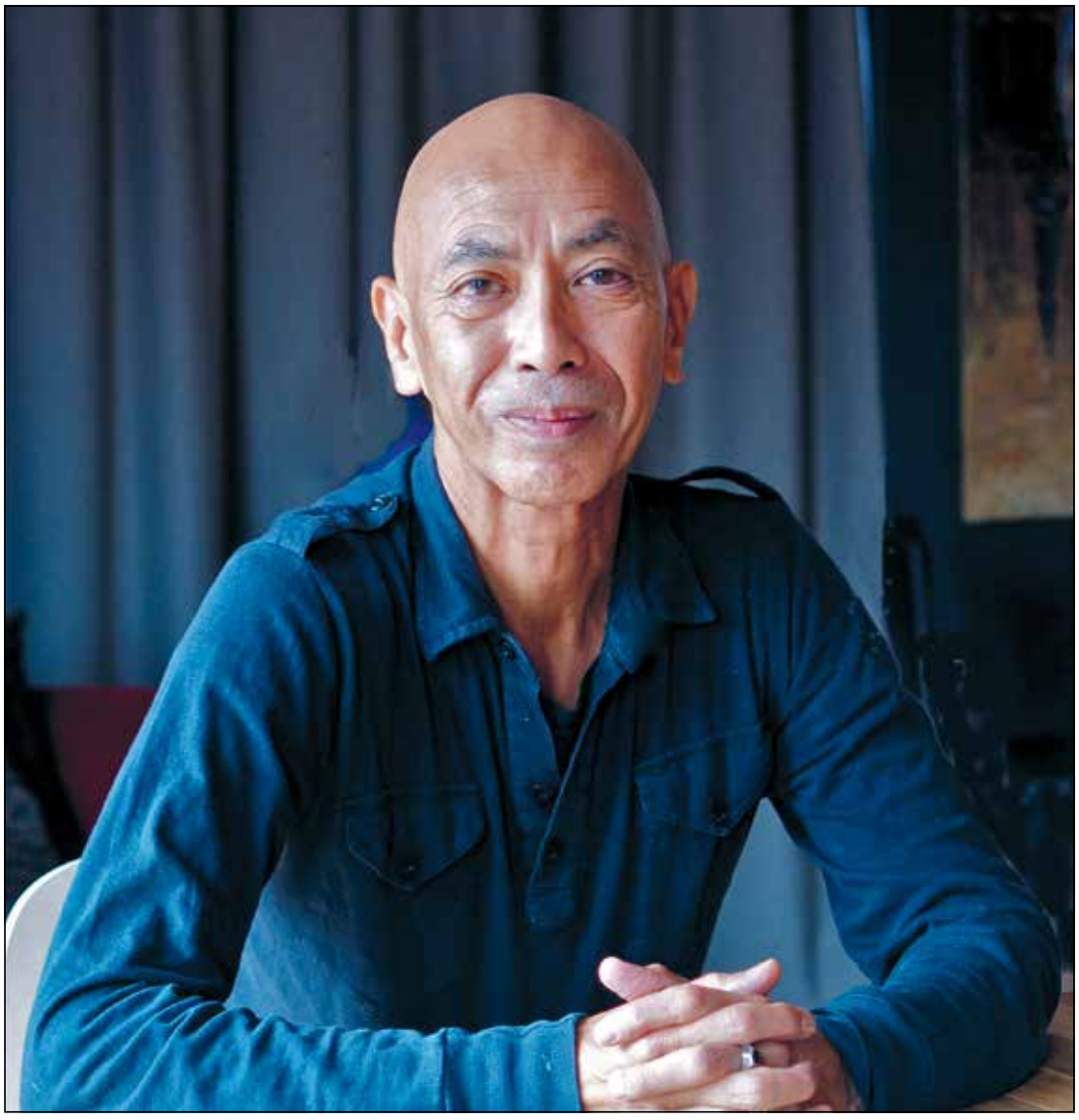

Wincky Hoedt, dansdocent All Inn.

In het Ramses Shaffyhuis op de Piet Heinkade wordt voor mensen met mentale of motorische beperkingen, hetzij door de ziekte van Parkinson, multiple sclerose, door ouderdom, of de ziekte van Alzheimer, iets bijzonders gedaan. Wincky Hoedt's project inclusiedans All Inn verbetert de levensstandaard van de mensen die eraan meedoen.

TEKST: LIDA GEERS - FOTO'S: LIDA GEERS, BERNADETTE ZEVENHUIZEN

Wincky, balletdanser, choreograaf en bewoner van het Ramses Shaffyhuis, vertelt enthousiast over zijn contact met de Engelse balletdanser, later balletmeester en choreograaf Andrew Peter Greenwood. Greenwood ontwikkelde naar aanleiding de ziekte van Parkinson van een van zijn vrienden een aangepaste manier van bewegen. Greenwoods liefde voor zijn vriend bracht hem er toe zijn kennis over dans en bewegen op een andere manier te gaan gebruiken dan hij tot nu toe deed. Hij richtte de Foundation Dance for Health op en ontwikkelde een speciaal programma voor mensen met de ziekte van Parkinson. Uit onderzoek bleek dat bij deelname aan dit programma de mobiliteit van deze mensen aanzienlijk verbeterde. Daarna is de groep uitgebreid naar mensen met multiple sclerose en andere fysieke klachten. Het leverde een verbluffend goed resultaat op. Sinds 2015 draait het programma in vijftien steden in Nederland en internationaal in Italië en Australië.

Inclusiedans

Greenwood is volgens Wincky de pleitbezorger van de inclusiedans, een dansvorm waarbij mensen met en zonder fysieke beperking samen dansen. Wincky: 'Het verbetert de levensstandaard van mensen met een beperking. Het haalt ze uit hun isolement en geeft ze meer zelfvertrouwen. Als je zo'n les bekijkt is die in het begin heel simpel en wordt langzaam opgebouwd. We beginnen gewoon zittend op een stoel. Dus angst om niet mee te kunnen doen hoeft niet. Helemaal omdat de mensen die hieraan meedoen fysiek veelal in hetzelfde schuitje zitten. En gedurende de les, die meestal een uur duurt, ga je stapje voor stapje verder zodat het hele lichaam aan bod komt. Uiteraard afhankelijk van wat de mensen kunnen, daar moet je wel goed op letten. Het is heel mooi om te zien hoe blij mensen op de les reageren.' Hij weet ook wel dat deze mensen nooit een pirouette of en mooie sprong zullen kunnen maken, maar alleen al het feit dat ze blij worden van dansen geeft hem voldoening.

Eigen dansschool

Wincky heeft zijn dansopleiding gevolgd in Amsterdam en voor een deel in New York. Meteen na zijn opleiding als jazzdanser en modern ballet is hij teruggegaan naar Amsterdam en begonnen als danser en later als docent. Hij heeft in ad hoc-groepen gedanst, maar ook commercieel, onder andere bij Barry Stevens. Tijdens zijn danscarrière heeft hij hier en daar wat zijwegen bewandeld, waaronder film en reclame, ook als choreograaf. 'Na mijn danscarrière heb ik een eigen dansstichting opgericht, Colors Amsterdam Dance Theatre (CADT) met als doelstelling het promoten van de dans. Ik heb veel eigen producties gemaakt, maar ook educatieve programma's voor het onderwijs. Langzaam maar zeker kwam het zwaartepunt meer te liggen op educatie.' Meer dan twintig jaar heeft Wincky lesgegeven op

> Een pirouette zal niemand ooit maken

een dansschool in Baarn. Op een bepaald moment kreeg hij de mogelijkheid zelf een dansschool te beginnen. De leerlingen van de oude school besloten en masse over te stappen naar Indigo Jazz, de school van Wincky. 'Het is een dansschool voor amateurs, maar soms is er een leerling die erboven uitsteekt en geschikt is voor een professionele opleiding, die begeleid ik dan.' Voor Wincky is de overgang naar inclusiedans niet zo heel groot, zij het dat hij wel altijd alleen met gezonde en jonge mensen heeft gewerkt. Dat is nu dus even anders, maar niet minder mooi. 'Ooit heb ik gewerkt met een kindje dat meervoudig gehandicapt was. Als je met zo'n kindje werkt en ziet wat dansen ermee doet, dan voel je alleen maar voldoening.'

Iedereen is welkom

Het project All Inn is een samenwerkingsverband tussen CADT en Stichting KunstenaarsHuizen Amsterdam en wordt gesponsord door

De eerste les.

Stichting RCOAK - Fondsen voor ouderen. Deelnemen aan de lessen is voor bewoners van het Ramses Shaffyhuis gratis en kost vijf euro per les voor andere deelnemers. Jammer genoeg zijn de lessen al op 11 september begonnen, maar dat wil niet zeggen dat niemand zich meer kan aansluiten. Iedereen is welkom, ook mensen met een rolstoel of een rollator. De les wordt op dinsdagmiddag van 14 - 15 uur gegeven in de sociëteit van het Ramses Shaffyhuis, Piet Heinkade 231. Leuk is dat een begeleider die meekomt ook mee mag doen aan de les. De lessen zullen in eerste instantie een proefperiode van drie maanden hebben. Afhankelijk van het resultaat wordt er gekeken of er vervolg op komt.

www.cadt.nl/inclusiedans
aanmelden viainfo@cadt.nl

Rogier Rümke: onze nieuwe acquisiteur

TEKST: TINEKE KALK FOTO: MARCEL DE CNOCK ILLUSTRATIE: ROGIER RÜMKE

‘Promotie is als kerosine van een vliegtuig. Als het wegvalt, stort een vliegtuig naar beneden en dat kan pijlsnel gaan’, zegt Rogier. ‘Adverteren in een buurtblad is een manier van communiceren met de buurt. Natuurlijk speelt de gunfactor ook mee. Zoals ik als consument lokaal denk en koop bij de winkels om de hoek, zo hoop je ook dat buurtondernemers liever in de IJopener adverteren dan in een commercieel blad.’
Rogier kent de mensen en de bedrijven in het verspreidingsgebied van de IJopener goed. Sinds 1982 woont hij in de Indische buurt en als succesvolle ondernemer had hij met zijn hardloopbedrijf drie mensen op kantoor en 50 trainers in dienst. Zelf loopt hij nog altijd grote rondes en kent IJburg, het Zeeburgereiland en het Oostelijk Havengebied op zijn duimpje. Tegenwoordig geeft hij private coaching aan mensen die met chronische hardloopblessures kampen.
De IJopener leest hij van cover tot cover. ‘Ik houd gewoon van verhalen over mijn buurt. Zelf ben ik ook een verhalenverteller. Ik ben bezig een romanreeks te schrijven, waarin het dorp Houtewael een flinke rol speelt. Weinig mensen zullen beseffen dat de huidige Indische buurt het achterland van dit dorpje was dat tussen het Marineterrein en het Timorplein lag.’
De Indische buurt heeft hij erg zien veranderen.‘Er zijn heel wat hippe tenten bijgekomen die een ander publiek aantrekken. Maar nog altijd zijn er veel Turkse en Marokkaanse winkels. Een uitdaging is om juist die winkels te bereiken. Met een goede advertentie zouden zij zich kunnen profileren door de lezer van de IJopener te wijzen op hun specialiteiten. Bij grote ondernemingen, zoals projectontwikkelaars of hotels, gaat het erom dat je ze duidelijk maakt dat de IJopener hen de mogelijkheid biedt hun verhaal te vertellen. Juist met dat verhaal kunnen zij deel uitmaken van de buurt waarin zij actief zijn. En daar doen we het toch voor: het versterken van het buurtgevoel.’

Rogier Rümke
Contactpersoon bedrijven 06 42595761
adverteren@ijopener.nl

Wethouder met hart voor de zaak

Vier jaar lang was Arjan Vliegenthart wethouder voor Sociale Zaken in Amsterdam. Ook menig lezer van de IJopener zal te maken hebben gehad met de veranderingen die hij tussen 2014 en 2018 doorvoerde op het gebied van werk en bijstand. Hij is een SP'er met als bijzonderheid dat hij belijdend christen is. In een onlangs verschenen boek legt hij verantwoording over zijn wethouderschap af.

TEKST: JOOST VAN DER VAART

Vliegenthart is de zoon van een dominee en groeide op in de Bijlmer. In 2014 werd hij wethouder in Amsterdam, voor de Socialistische Partij (SP). Hij kreeg de belangrijke portefeuille Werk, Participatie en Inkomen – een hele mondvol; zelf spreekt hij liever over Sociale Zaken. Nu ligt er een boek van hem in de schappen: *Onder Amsterdammers. Vier jaar wethouder in 020*, een vlot geschreven politieke belijdenis. Waarbij dat laatste woord wel bij hem past: Vliegenthart is gereformeerd en maakt daar – ook in zijn boek – geen geheim van. Waar nodig haalt hij met instemming de bijbel aan, een grote zeldzaamheid onder hoofdstedelijke bestuurders.
Vooropgesteld: *Onder Amsterdammers* is een politiek boek. Het is ook een boek met veel reclame voor oud-wethouder Vliegenthart. Hij staat uitvoerig stil bij de veranderingen die hij tot stand heeft gebracht; bij de politieke kwesties waarvoor hij zijn nek heeft uitgestoken. Maar los van de public relations die hij als auteur bedrijft, het is hem gegund, moet de constatering luiden dat Arjan Vliegenthart in zijn vierjarig wethouderschap erin is geslaagd iets te maken van zijn lastige portefeuille.

Uit de bijstand

Zo heeft hij opmerkelijk veel mensen uit de bijstand weten te krijgen: ongeveer 23.000 Amsterdamse bijstandsgerechtigden vonden de afgelopen jaren een baan. 15.000 Amsterdammers met een uiterst gering perspectief op betaalde arbeid verrichten nu op gezag van hun wethouder vrijwilligerswerk of mantelzorg. Aan deze ontwikkelingen zal ook de goed draaiende economie sterk hebben bijgedragen, maar dat doet niets af aan de inspanningen van Vliegenthart. Die kun je gerust baanbrekend noemen. Iets waarmee Amsterdam zich positief wist te onderscheiden, te midden van bestuurlijke wanprestaties als de uit de hand gelopen drukte. Ook lezers van de IJopener zullen misschien te maken hebben gekregen, direct of indirect, met Vliegentharts werk als stadsbestuurder en de veranderingen die hij op sociaaleconomisch gebied doorvoerde.
Het lijkt wel of Vliegenthart heeft voorvoeld dat de kans niet groot was dat hij er nog een termijn als wethouder bij zou krijgen. Het was al heel wat dat zijn partij kon gaan meebesturen in Amsterdam, een mogelijkheid die slechts weinigen hadden voorzien. Over de collegeonderhandelingen in 2014, door Vliegenthart uitvoerig belicht, zullen we niet uitweiden. Maar vast staat dat het voor de Partij van de Arbeid een bittere pil is geweest dat de portefeuille Sociale Zaken bij de grote ideologische concurrent terecht kwam. Hoe dan ook, Vliegenthart kon in 2014 aan de slag en deed dat met verve en energie. Zijn tijd bleek inderdaad kort. Hij keerde niet terug in het nieuwe college. Zijn werk wordt nu door Rutger Groot Wassink van GroenLinks gedaan.

Weerbarstige praktijk

'Wethouder werkgelegenheid is misschien de mooiste titel die ik gekregen heb', schrijft hij ergens. 'Omdat deze naam het vermogen veronderstelt dat ik daadwerkelijk banen zou kunnen creëren.' Dat de praktijk veel weerbarstiger is, heeft Vliegenthart vanaf de eerste dag ervaren. 'Natuurlijk, ik heb mogen investeren in de werkbrigade, een project waarbij we mensen die langdurig zonder werk zaten aan een echte baan met echt loon konden helpen, maar 500 banen op meer dan 40.000 bijstandsgerechtigden voelt vaak als een druppel op een gloeiende plaat', schrijft hij relativerend.

Sociale werkplaatsen

Mooi in het boek is de beschrijving van de aanvaringen die Vliegenthart heeft gehad met zijn collega op landelijk niveau, staatssecretaris Jetta Kleinsma van Sociale Zaken (PvdA). Hoe je het ook wendt of keert, zij is het gezicht geworden van de bezuinigingsoperatie op de sociale werkplaatsen, een ingreep die bij Vliegenthart geen genade vindt. Zijn politieke gelijk heeft hij nu gehaald: de Partij van de Arbeid heeft afstand genomen van deze ingrijpende bezuiniging, die ongetwijfeld veel stemmen heeft gekost. Om nog wat zout in de wond van de sociaaldemocraten te wrijven, schreven kortgeleden twee volkomen ongelijksoortige gelegenheidspartners – werkgeversorganisatie VNO-NCW en Vliegentharts SP – in een opinieartikel, dat het kabinet de sluiting van de sociale werkplaatsen moet terugdraaien. Het kan verkeren.
Onder Amsterdammers is een boek met twee gezichten. Een politiek en een menselijk gezicht. Het is misschien wat vroeg om dit werkje 'memoires' te noemen – Arjan Vliegenthart is pas 39 jaar. Maar het biedt een interessante inkijk in het politiek-bestuurlijke bedrijf, als je de zelfpromotie even terzijde schuift. Vliegenthart blijkt een mensenman, iemand met hart voor de zaak. Of, zoals hij zelf schrijft, 'Ook als ik slecht nieuws voor mensen had, ging ik erop af.'

Arjan Vliegenthart: *Onder Amsterdammers. Vier jaar wethouder 020* Uitgeverij van Gennep Amsterdam (2018). 167 pagina's. ISBN 9789461646767 / 14,95 euro

UITNODIGING

TOT OPONTHOUD

419 3023 – boekhandel van Pampus – KNSM-laan 303

Sinds de gemeenteraadsverkiezingen van maart dit jaar hebben we in Amsterdam stadsdeelcommissies in plaats van bestuurscommissies. In Oost bestaat de stadsdeelcommissie uit zestien leden. De IJopener interviewt voor dit nummer acht stadsdeelcommissieleden: de leden die gekozen zijn in ons verspreidingsgebied. Dat zijn de leden van IJburg en Zeeburgereiland en die van het Oostelijk Havengebied en de Indische Buurt. Uitgangspunt voor het interview is de politieke partij waarvoor het lid in de stadsdeelcommissie zit. Nu wil het toeval dat in deze gebieden dezelfde vier partijen zijn verkozen: GroenLinks, D66, VVD en de PvdA. Verspreid door dit nummer zijn vier interviews geplaatst. In elk interview komen de twee leden aan het woord die namens dezelfde politieke partij, maar voor een verschillend gebied, zitting hebben in de stadsdeelcommissie. De leden van de stadsdeelcommissie krijgen een vergoeding voor hun werk: 350 euro bruto per vergadering. Per maand vinden twee vergaderingen plaats, één plenaire vergadering met alle leden van de stadsdeelcommissie en het dagelijks bestuur op het stadsdeelkantoor en één op locatie in het gebied, de gebiedsbijeenkomst. Die bijeenkomst is bedoeld om in gesprek te komen met de buurtbewoners. De agenda voor deze bijeenkomsten vindt u op: https://oost.notubiz.nl.

Jan Jaap Knol en Philip Monas

TEKST: LISA SCHEERDER EN TINEKE KALK
FOTO: ARJEN POORTMAN

D66: ‘Meer contact met de stad nodig’

Philip Monas: afkomstig uit Bussum, heeft in de jaren zeventig en tachtig een periode in Oost gewoond. Na een verblijf in Kennemerland is hij in 2006 weer teruggekeerd naar de stad. Hij woont in IJburg en zal, als alles volgens plan verloopt, medio 2019 naar Zeeburgereiland verhuizen.
Jan Jaap Knol: afkomstig uit Groningen en begin jaren negentig naar Amsterdam gekomen. Sinds 2005 woonachtig in Oost, op het KNSM-eiland in het Oostelijk Havengebied.

D66 was groot voorstander van het afschaffen van de bestuurscommissie en het verminderen van de bevoegdheden van de stadsdelen. Hoe bevalt de nieuwe stadsdeelcommissie?
‘Het is nog zoeken, te vroeg om een oordeel te vellen. We zijn nog vaak bezig met onze rol, veel gedoe ook over de vorm. Dat zie je ook bij de dagelijks bestuurders: zij hebben nog niet echt een rol ten opzichte van het college dat ze benoemd heeft. Het dagelijks bestuur moet meehelpen om stadsdeel Oost een goed stadsdeel te houden. De buurtbijeenkomsten zijn inhoudelijk goede vergaderingen. Zaken als overlast op het Keesje Brijdeplantsoen, de Bogortuin, de parkeerproblematiek op de Veemarkt en het tijdelijk afvalpunt op het Zeeburgereiland hebben we op die buurtbijeenkomsten met de bewoners kunnen bespreken.’

Amsterdam sleutelt onophoudelijk aan het bestuurlijke stelsel van de stad. Denken jullie dat de stadsdeelcommissies er over vier jaar nog zijn?
‘We hopen het. Meer contact met de centrale stad is nog wel nodig. Nu zoveel bevoegdheden weer bij het college en de gemeenteraad zijn komen te liggen, moeten zij wel goed op de hoogte zijn van de problematiek in de stadsdelen. We zitten nog in de opbouwfase. We hopen ook dat de zelfredzaamheid van de bewoners over vier jaar is toegenomen. Dat de bewoners zelf meer invloed kunnen uitoefenen en zelf kunnen beslissen.’

Jullie zijn op dit moment bezig met het opstellen van de gebiedsagenda’s voor de komende vier jaar. Loopt dat goed?
‘We hebben de agenda’s al besproken in de buurtbijeenkomsten. Het zijn een soort termijnagenda’s voor de komende jaren. Maar ook hier veel vormgedoe. De vraag zal zijn welke impact het heeft en of het echt tot goede resultaten zal leiden.’

Wat vinden jullie ervan dat de stadsdeelvoorzitter van Oost, niet in Oost woont?
‘Daar vinden we niet zo veel van. We willen niet onnodig politiseren. We zien hem veel in Oost, hij heeft een elektrische fiets en is in het hele stadsdeel veel aanwezig. Dat werkt prima.’

Wat zijn de drie belangrijkste zaken die jullie over vier jaar in je gebied gerealiseerd willen hebben?
Philip Monas: ‘De bereikbaarheid van IJburg en Zeeburgereiland moet snel verbeterd worden. Er moeten veel meer bruggen komen, zodat met name het fietsverkeer vooruit gaat. Ook een goed waterbeheer, een vlotte doorstroming van het recreatieve waterverkeer is nodig. Daarnaast is het van belang dat de gebieden IJburg I, IJburg II en Zeeburgereiland worden gezien als aparte gebieden waar een verschillende aanpak nodig is. Zaken als sociale cohesie, overlast en een intelligente inrichting van de openbare ruimte verschillen per gebied.’
Jan Jaap Knol: ‘Vergroening en verduurzaming van de buurten in het Oostelijk Havengebied en de Indische Buurt. Ook letterlijk groener door bijvoorbeeld wormen- en bijenhotels. Ook moet het voor jongeren een fijne buurt blijven om op te groeien met voldoende sportieve en culturele voorzieningen. Tot slot een goed evenwicht tussen drukte en een prettige buurt blijven. De bierfietsen fietsen inmiddels in onze buurt. Dat willen we niet. Aan overlast moet serieus wat worden gedaan. Ook belangrijk is dat het betaalbaar blijft om hier te wonen.’

Mentorschap Amsterdam

Word wettelijk mentor

Ruim 500 kwetsbare Amsterdammers zoeken een mentor.
Als hun vertegenwoordiger in zorgzaken maak jij het verschil.

- Ben je van nature integer?
- Kun je je inleven in een ander?
- Ben je 2 keer per maand beschikbaar?

Volg dan de eerstvolgende introductiecursus op:
zaterdag 13 of 27 oktober a.s.

Bel Jeanette Krijnen 085-4874085
of meld u online aan via
mentorschapamsterdam.nl

Met recht betrokken

Huurverhoging na woningverbetering/renovatie

Als een woning wordt gerenoveerd dan stelt een verhuurder meestal een extra huurverhoging voor. Een extra huurverhoging is alleen mogelijk als er sprake is van gerief-verbeteringen, d.w.z., er wordt iets aan de woning toegevoegd wat er eerder niet was (u kunt hierbij denken aan het aanleggen van een c.v. installatie en het plaatsen van dubbel glas). Voor het uitvoeren van onderhoud kan geen huurverhoging gevraagd worden. Het aanbrengen van zaken die onder renovatie vallen gaat in principe niet zonder toestemming van de huurder. De huurverhoging moet van tevoren vastgelegd en getekend worden door de huurder. Deze verhoging is echter niet bindend. De huurcommissie kan controleren of de verhoging voor de verbeteringen redelijk is. De huurcommissie maakt een berekening op basis van de investeringskosten voor de verbetering en de afschrijvingstermijn. Om een indicatie te geven: voor het aanbrengen van dubbel glas is een bedrag tussen de 20 en 25 euro per maand meestal redelijk, voor een c.v. installatie een bedrag tussen de 35 en 45 euro per maand.
Mocht u het bedrag dat uw verhuurder voor woningverbetering vraagt willen laten toetsen dan moet u een verzoek bij de huurcommissie indienen binnen 3 maanden nadat de verbeteringen zijn aangebracht. Nogmaals: het maakt bij deze procedure niet uit wat u vooraf met uw verhuurder bent overeengekomen en waar u voor getekend heeft. !WOON kan u adviseren en helpen bij het opstarten van een procedure.

Het initiatief tot het aanbrengen van bijvoorbeeld dubbel glas of andere isolatiemaatregelen kan ook bij de huurder liggen! U kunt uw verhuurder een schriftelijk voorstel doen om dubbelglas aan te brengen, omdat u met dubbelglas in plaats van enkel glas veel meer energie kunt besparen en er veel minder lawaai van buiten in de woning doordringt. Daarnaast kunt u de verhuurder te kennen geven dat u voor het dubbelglas een redelijke huurverhoging wilt betalen. Wil de verhuurder, ondanks uw schriftelijk verzoek daartoe, geen dubbelglas aanbrengen, dan kunt u op basis van artikel 7:243 van het Burgerlijk Wetboek (BW) via de rechter afdwingen dat de verhuurder dit toch moet doen. Ook voor de rechter is belangrijk dat u wel bereid moet zijn om voor het dubbelglas een redelijke tussentijdse huurverhoging te betalen.
Wilt u weten wat u precies wel en wat niet af kunt dwingen, of komt u hier zelf niet goed uit, neem dan contact op met !WOON. Wij kunnen u ook hierbij ondersteunen. In veel gevallen kunnen wij ook de juridische kosten voor een dergelijke procedure op ons nemen.

Spreekuur

!WOON Oost heeft diverse spreekuren. Op maandagochtend tussen 9.30 en 11 uur houden wij inloopspreekuur op IJburg bij het gezondheidscentrum SAG, IJburglaan 727. Op maandagavond tussen 18.30 en 20 uur en op woensdagochtend tussen 9 en 12 is er inloopspreekuur aan de 2e Boerhaavestraat 46. Op deze spreekuren kunt u terecht met al uw vragen over wonen, huren en kopen. Op woensdag tussen 14 en 16.30 en op vrijdag tussen 10 en 13 is er spreekuur Woningnet. Hiervoor is het wel nodig een afspraak te maken. Dat kan op 020-5230150.

Steunzender óók van Magazine IJopener
RadioDieperick
PUBLIEKE OMROEP AMSTERDAM
Elke vrijdag van 12.00 - 14.00 uur
uw radio in groot Amsterdam
103.3 kabel/FM 106.8
Ook via salto.nl "Kunst, Cultuur en Politiek"
Niet alleen IJopener, maar ook u kunt op de radio. Idee?
radiodieperick@upcmail.nl

IYENGAR YOGA
Zeeburg
• Elke dag lessen
• Gecertificeerde leraren
• Verschillende niveaus
• Kinder- en jongerenlessen
• Therapeutische lessen
KNSM-laan 303 . iyengaryogazeeburg.nl
bel voor proefles: 06 - 2547 1615

Is inschrijven bij de Kamer van Koophandel echt nodig?
Onze coaches helpen,
altijd één op één en zonder kosten.
KansenNet . . . brengt je verder
kijk op
kansennet.nl/eigen-bedrijf-starten

www.kindertherapieamsterdam.nl
Praktijk voor kindertherapie
en ouderbegeleiding

Brigitte van der Linden
Scheepstimmermanstraat 24
1019 WX Amsterdam
06 - 499 169 19

gelderland artifort leolux montis pastoe spectrum stokke/varier gispen 412
jan van beek
EIGENTIJDS WONEN

beukenplein 23 amsterdam 020 6656310 www.janvanbeek.nl

birun.
Office, Print & Sign
Molukkenstraat 405, 1095 BJ Amsterdam
tel. +31 20 785 9456 fax. +31 20 785 9436
mail. info@birun.nl web. www.birun.nl
Posters
Folders
Visitekaarten
Briefpapier
Enveloppen
Flyers
Stickers
Doosletters
Lichtbak
Textieldruk
Raambelettering
Autoreclame
Spandoek
Logo
Huisstijl
Promotiemateriaal
Gevelreclame

De 7 Provinciën
design bouwkundig ontwerp uitvoering bemiddeling o.g.
De specialist voor dakterrassen, rvs leuningen, balustrades, trappen, verbouwingen en dakopbouwen. Wij werken vanaf 'creatief' concept tot en met volledige uitvoering, en bouwen altijd duurzaam.

www.ydesign.nl 020-419 39 38 KNSM laan 867 1019 LK Amsterdam

Architect tussen culturen

In 2010 studeerde Shady Zenaldin architectuur in Damascus. Een lezing van Rem Koolhaas plantte een zaadje. Nederland bezoeken en hier de architectuur bekijken, dat leek hem wel wat. Dat zijn land twee jaar later totaal ontwricht zou raken en hij zou vluchten had hij toen niet kunnen denken. Nu woont hij in de Indische Buurt en is begonnen aan zijn master architectuur aan de Academie van Bouwkunst.

TEKST: NATANJA DEN BOEFT
FOTO: KEES HOOGEVEEN

Dat Shady een man is die in twee culturen leeft, wordt op een mooie simpele manier duidelijk als hij me een kop Syrische koffie aanbiedt. Hij serveert die in een prachtig Arabisch kopje. Erbij krijg ik een schoteltje met een hazelnoot schuimgebakje. Oer-Hollands, mijn schoonmoeder was er dol op. De smaken zijn samen heerlijk, het is een best of both worlds moment.
We krijgen een gesprek over cultuur, over achterlaten en vinden en het meebrengen van de ene cultuur in de andere.

Wat liet je achter?
'Mijn sociale leven! Als ik in Syrië met een vriend wil afspreken, bel ik en zeg: 'Wat doe je nu?' Hier trekken we onze agenda's en is de afspraak misschien pas volgende week. Ik mis de ongedwongenheid van het leven daar. En mijn ouders. We zijn erg hecht en zelfs toen ik studeerde en ver van mijn geboortestad Suayda woonde, ging ik nog zo vaak terug naar huis dat mijn vrienden er grappen over maakten.'

Wat breng je mee uit je cultuur?
'De manier van leven. We zijn een open en gul volk. Mijn vrouw Balqees en ik nodigen vaak mensen thuis uit en dan koken we uitgebreid. In Syrië is het normaal om vier of vijf hoofdgerechten aan te bieden aan gasten! Balqees wil dat niet loslaten. Als er nu vrienden komen eten, zoeken we een soort middenweg.'

Hoe breng je je cultuur mee in je vak?
'Onze architectuur is heel oud en stamt uit verschillende culturen en tijdperken, het oudste gebouw in Syrië is 2500 jaar oud. De vormentaal is heel rijk en er is een grote rijkdom aan decoratieve patronen en vormen. Vooral die decoratieve patronen hoop ik te gaan verwerken in mijn ontwerpen. '

Wat was het eerste dat je hier opviel qua architectuur?
'Dat was iets dat me eigenlijk al op viel bij de lezing van Koolhaas. Het gaat er hier steeds om *out of the box* te denken. In Syrië is de moderne architectuur in feite een eindeloze herhaling van zetten. Ook de opleiding tot architect was daarop gebaseerd. In feite werd ik opgeleid om zo goed mogelijk te herhalen en imiteren. Hier heb ik tijdens de pre-master die ik voor de zomer deed al meer geleerd dan in de vijf jaar universiteit in Syrië. Ook op de academie worden we steeds uitgedaagd verder te denken en te bedenken. Creatief zijn eigenlijk. En je moet je werk meteen presenteren, dat was iets dat ik nooit eerder heb gedaan. Dus niet alleen iets ontwerpen, maar dat ook aan anderen laten zien, keuzes beargumenteren en erover discussiëren. Dat brengt het werk veel verder dan alleen op papier opdrachten inleveren die door een professor worden beoordeeld.
Toen ik aankwam op Amsterdam Centraal ben ik eerst het station uitgelopen en door de grachtengordel gewandeld om foto's te maken, zo mooi! Pas daarna heb ik me gemeld bij de politie op het station en kwam ik in de "molen".'

> Hier kan ik een origineel gebouw maken

Hoe zie je de toekomst?
'Daar praten Balqees en ik heel veel over. Zij vindt het moeilijker dan ik om hier te aarden en ze kan zich moeilijker thuis voelen. Maar voorlopig zien we dit toch als de plek waar we onze toekomst willen maken. Het is een heel goed land om kinderen groot te brengen, de scholen zijn beter dan in Syrië.'

En de architectuur? Je komt immers uit een land waar – hopelijk – binnenkort veel vraag is naar architecten?
'Het systeem is zo dat ik daar nooit een origineel gebouw zou kunnen maken. Alleen architecten met goede connecties krijgen opdrachten. Ik wil niet mee in dat corrupte systeem én niet mee met de grote zwerm die gelijksoortige dingen maakt. Wat ik hier leer en wil maken, kan helaas niet in Syrië. De enige mogelijkheid zou zijn om via een Europees bureau daar te werken.'

Shady Zenaldin vluchtte in 2012 naar Libanon. Hij werkte er een paar jaar als architect, tot groeiend racisme en onderbetaling dat zeer moeilijk maakten. Daarop waagde hij de stap te vluchten naar Nederland. In september 2015 kwam hij in Nederland, op 15 februari 2016 kreeg hij zijn verblijfsvergunning. Hij werkt bij Studiojvm in Amsterdam-Noord. In oktober 2016 kwam zijn vrouw Balqees Raduan naar Amsterdam. Zij werkt bij de gemeente Amsterdam als trainee in het Young Professionals Programma voor Statushouders.

Is zo'n ondernemingsplan echt nodig?
Onze coaches helpen,
altijd één op één en zonder kosten.
KansenNet . . . brengt je verder
kijk op
kansennet.nl/eigen-bedrijf-starten

Koken met Neeltje

Echt herfst – gebraden reebout

TEKST & ILLUSTRATIE: NEELTJE WIEDEMEIJER

Heerlijk herfst. Het licht, de kleuren in de bomen en de kruidig ruikende lucht. En, niet te vergeten: wild, paddenstoelen (de eetbare dan). Minstens een keer per jaar eet ik hert en dan niet die biefstukjes maar een reebout. Voor de kookclub mag ik wel eens niet op de kleintjes letten. En voor de sentimentelen onder ons: het is het meest gezonde vlees dat je kunt eten en het beest heeft een goed leven gehad voor hij de jagersman ontmoette, wat je van onze varkens en runderen vaak niet kunt zeggen toch?

Nodig:
3 pond reebout

Voor de marinade:
250 ml olijfolie
2 uitgeperste citroenen
1 gesnipperd uitje
4 gekneusde jeneverbessen
1 glaasje sherry
1 eetlepel mierikswortel

Giet de marinade over de bout en laat hem 24 uur marineren.
Droog de bout en schroei hem dicht in een braadpan. Doe de bout nu in een vuurvaste schaal en zet hem in de oven op 150 ˚C. Laat de marinade even inkoken en giet hem over de bout. Laat de bout anderhalf à twee uur braden in de oven.

Haal de bout uit de schaal, voeg aan de braadsappen een klein glaasje sherry medium dry en een eetlepel mierikswortel toe en kook even in.
Geef er bieten, rode kool of gestoofde peertjes en een frisse sla bij.
Kweepeergelei doet het ook fantastisch.

PUZZEL: ZOEK DE 10 VERSCHILLEN

Zoek de 10 verschillen tussen deze beide foto's.
Mail een foto of beschrijving van je oplossing vóór 15 november naar: ijopener@gmail.com
De antwoorden staan in de eerstvolgende IJopener.

De drie prijswinnaars gaan met één van hiernaast afgebeelde hoofdtelefoons naar keuze een muzikale winter tegemoet!

De uitslag van de quiz van het juninummer is: 1B, 2C, 3B, 4A, 5C, 6B, 7B, 8B, 9C, 10B, 11A en 12B.

De winnaars zijn Liesbeth van Riessen en Ben Dieker.

PUZZELMAKER: ARJEN POORTMAN

Tot en met 25 november

BAC: **Sarai van de Boel, Animals inside out**
Je ziet een serie dieren in vreemde posities of onnatuurlijke kleuren. De eerste vraag die bij de kijker opkomt is: zijn ze echt? In het tweede deel van de tentoonstelling valt een ander licht op de vraag of de dieren echt zijn en toont een onderzoek naar de binnenkant van de organisch lijkende kunstwerken via röntgentechniek. De röntgenfoto's leveren een verrassend grafisch beeld op dat in de lichtbakken optimaal tot uitdrukking wordt gebracht.
Ma-vr, 10-16 u, R.J.H. Fortuynplein 4, gratis

14 en 21 oktober

Javakwartier: **Foodtour.**
Achter elk gerecht schuilt een verhaal en dat proef je! Met een lokale gids ga je op culinaire ontdekkingsreis langs baklava, mezzes en broodje pom.
13-15 u en 15:30-17:30 u, € 35, incl. vrijkaartje voor een bezoek aan het tropenmuseum. Reserveren via tropenmuseum.nl

17 -21 oktober

ADE
In de hele stad gaat het Amsterdam Dance Event weer los. Vijf dagen vol concerten waar je haar van uit je schedel trilt.
We lichten er twee uit:

19 oktober

Studio/K: **Lotgenoten met Joey Negro, Crazy P, Rahaan, David Vunk en meer**
Disco en houselegende Joey Negro heeft neemt zijn vrienden mee. Neem je dansschoenen mee!
23 uur, Timorplein 62, € 33,50

19 oktober

Panama: **ADE Luminosity Paul van Dyk.**
De Duitse Grammy genomineerde, oud nummer 1 dj van de wereld, wisselt tussen genres als trance, house, techno, rave en electro. Van Dyk wil zijn muziek zelf eigenlijk niet categoriseren, maar als hij er een naam aan moest geven, zou hij zijn muziek simpelweg 'elektronische dansmuziek' noemen. What you hear is what you get dus.
21 u, Oostelijke Handelskade 4, € 28,50

18 - 27 oktober

Muziekgebouw aan 't IJ en Bimhuis: **Cello Biënnale.**
Meer dan 90 concerten, voorstellingen, masterclasses en workshops door musici, ensembles en orkesten uit 27 landen. Grote namen, oude bekenden en nieuwe gezichten. Van Bach & Breakfast tot Cellofest. Klassiekers naast de nieuwste muziek, jazz, pop en muziek uit alle windstreken.
Diverse tijden, Piet Heinkade 1, € 10 - € 15

21 oktober

De nieuwe KHL: **Zondagmatinee, Machteld van der Gaag**
Met Vive ma France brengt deze alleskunner een persoonlijke ode aan het Franse lied.
16 u, Oostelijke Handelskade 44A, € 15

25 oktober en 29 november

Mezrab: **Club Klezmer**
De Amsterdam Klezmerband nodigt tijdens zeven clubavonden bijzondere gasten en jong talent uit. Je kunt experimenten met nieuw repertoire en muzikale thema's verwachten. Elke avond eindigt met een DJ.
20:30 u, Veemkade 576, € 10

28 oktober

Oostblok: **Lefkop, WC monster.**
Als de klanten van toiletjuffrouw Elène op de dag de wc niet meer uitkomen, gaat ze op onderzoek. Een humoristische voorstelling over dromen najagen en angsten verjagen voor kinderen vanaf 5 jaar.
15 u, Sajetplein 39, € 6 / € 7,50

2 november

Q-Factory: **While My Guitar Gently Weeps (A Tribute to George Harrison).**
Muzikaal eerbetoon aan de 'stille Beatle' door een speciaal voor deze gelegenheid geformeerde All Star band met leden van o.a. Douwe Bob, Bertolf, Ilse De Lange, Sjako! en Freek De Jonge.
20 u, Atlantisplein 1, € 16,50

3 november

Oostblok: **Simone Heijloo & Tebby Ramasike**
In drie korte stukken komen hedendaagse dans en Afrikaanse dans elkaar tegen. Oude rituelen, ontmoetingen en natuurlijk de liefde.
20 u, Sajetplein 39, € 11 / € 9

Tan
FLEX WERKPLEK te huur in Zeeburg voor ZZP'er, thuiswerker, freelancer

- Wilt u dichtbij huis een ruime, rustige en betaalbare FLEX werkplek huren om prettig te werken?
- Wilt u klanten of zakenrelaties in een representatieve ruimte kunnen ontvangen?

Voor informatie mail naar info@tanarboconsultant.nl of bel op dinsdag, woensdag of donderdag op telefoonnummer 020-8202207
Website: www.denieuwevaart.info

Ingezonden brief

Amsterdamsebrug slechte fietsverbinding

Groot-Amsterdam vertoont groeistuipen en dat is positief en opwindend. Dit roept in een behoudende stad als Amsterdam reacties op. Bij burgers en bij politici. In een kort tijdsbestek komen er op IJburg en het Zeeburgereiland duizenden woningen bij. En niet alleen woningen, maar ook scholen en een instelling voor hoger onderwijs (in de Sluisbuurt). Het is duidelijk dat hiervoor extra vervoerscapaciteit nodig is. Het lijkt er op dat overheid en politici met enige verbazing de effecten van de door henzelf op de kaart gezette ontwikkelingen waarnemen en er nog eens een 'onderzoek' tegen aan gooien. De mobiliteitsplannen op basis van verschillende scenario's hadden er echter al lang moeten liggen. De politici hadden al keuzes moeten maken waarbij ook de belangen van de tienduizenden toekomstige bewoners en studenten zijn meegenomen. Het Mobiliteitsplan Zeeburgereiland en IJburg lijkt nog te veel op luchtfietserij.

In de vorige IJopener krijgen 20 'betrokken bewoners' van Borneo-eiland alle ruimte om te bepalen hoe de huidige en toekomstige tienduizenden bewoners van het Zeeburgereiland en IJburg dienen te fietsen. Volgens hen voldoet de Amsterdamse brug als vervoersader.

Auto's, trams, bussen en fietsen wringen zich nu al door de Zuiderzeeweg en IJburglaan. Bij het minste geringste loopt het verkeer vast. Bij een eenzijdige vergroting van de capaciteit door verbreding van de brug gaat dit spaak lopen.

De Amsterdamse brug is naar mijn mening onvoldoende voor het toenemende fiets- én scooterverkeer. Een aparte fietsbrug direct naar het OHG is noodzakelijk qua capaciteit, het stimuleren van fietsen én vanwege de veiligheid. Een fietsbrug naar het OHG scheelt 10 minuten reistijd naar het centrum en verder naar West.

Wat is nodig? Een fietsbrug naar het OHG vergroot de vervoercapaciteit en veiligheid. Scooters gaan in het vervolg over de Amsterdamse brug en fietsers rijden veilig over de aparte Borneo-fietsbrug zonder de drukke IJburglaan te kruisen. Het doortrekken van tram 26 naar Diemen via de Uylllanderbrug vermindert het vastlopen van het OV. En er is zelfs plek voor de te verplaatsen P&R Zeeburg naar de Maxis. Als de kruising of Piet Heintunnel gestremd is dan kan de tram doorrijden. En IJburg is bereikbaar 'onderlangs'. Het zou de moeite zijn om te onderzoeken of de tram kan worden doorgetrokken naar Diemen NS, Holland-Park, Diemen-Sniep of zelfs naar Bijlmer over de Bijlmerdreef (huidige bus 66). Hierdoor creëer je alternatieve en aantrekkelijke routes. Hiermee verminder je ook het congestierisico voor de Piet Heintunnel.

Hopelijk worden plannenmakers niet verliefd op hun modellen en laten politici hun oren niet onevenredig hangen naar de belangen van enkelen maar betrekken zij alle betrokken bewoners en passanten. Niet alleen de 3000 huidige bewoners van Borneo en Sporenburg maar ook die van de huidige 20.000 en toekomstige 30.000 bewoners en passanten van het Zeeburgereiland en IJburg. De groei van Amsterdam naar een stad met 1.000.000 inwoners vereist investeringen die veranderingen teweeg brengen. Dit gaat gepaard met lasten en lusten die niet eenzijdig mogen worden neergelegd bij bewoners en gebruikers die nog geen plaats hebben in de maquettes van de ambtenaren en politici.

Henk Hermsen
bewoner Zeeburgereiland

Adverteren

Wilt u adverteren in de IJopener?
Stuur dan een email naar adverteren@ijopener.nl.
Kijk voor meer informatie over adverteren op onze website www.ijopener.nl.

TARIEVEN

Losse advertenties per cm^2	€ 2,00
Halve pagina	€ 650,00
Hele pagina	€ 1.200,00
Hele pagina achtercover	€ 1.500,00
Toeslag vaste plaats	10%
Korting minimaal 5 nummers aaneen	10%

AFMETINGEN

Breedte 70, 145 of 220 mm
Hoogte variabel
Hele pagina 260 x 360 mm + 5 mm afloop

ADVERTENTIES OPMAKEN OF WIJZIGEN

Prijs in overleg: adverteren@ijopener.nl

ADVERTENTIES AANLEVEREN

Advertenties dienen aangeleverd te worden in PDF-formaat (300 dpi, cmyk-kleuren). De redactie draagt geen verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van door adverteerders aangeleverde advertenties.

Bezorging

Heeft u een nee-nee-sticker op de deur en wilt u toch de IJopener lezen?
Op onderstaande adressen kunt u een exemplaar ophalen *(zolang de voorraad strekt)*.

Klachten over de bezorging kunt u melden via bezorging@ijopener.nl

Indische Buurt

- Buurthuis Archipel, Makassarplein 1
- Buurthuis Meevaart, Balistraat 48a
- Civic Zeeburg, Kramatplantsoen 101 hs
- Cybersoek, Timorplein 22
- Flevohuis, Kramatplantsoen 263
- Jansen Vintage, Javaplein 31
- Java Bookshop, Javastraat 145
- Openbare Bibliotheek, Javaplein 2
- Studio/K, Timorplein 62

Oostelijk Havengebied

- Boekhandel Van Pampus, KNSM-laan 303
- Borneo Architectuur Centrum, R.J.H. Fortuynplein 4
- Boulevard Café, Cruquiusweg 3
- Bruna, Oostelijke Handelskade 1061
- De Eester, Van Eesterenlaan 266
- Fit aan 't IJ, KNSM-laan 1113
- JavaBlend, Tosaristraat 1
- Kapsalon Hairspray, Sumatrakade 5
- Lloyd Hotel, Oostelijke Handelskade 34
- Pakhuis De Zwijger, Piet Heinkade 179
- Wijnkoperij Hermitage, KNSM-laan 293
- Winkelcentrum Brazilië, Vers Passage

IJburg

- Bloem en Zee, IJburglaan 444
- Bruna, IJburglaan 561
- FlexBieb, Talbotstraat 46
- Gezondheidscentrum Haveneiland, IJburglaan 727
- Sportschool Life and Kicking, Eva Besnyöstraat 29

Oost

- Grand Café Genieten, Oranje-Vrijstaatplein 2
- Post Oost, Wijttenbachstraat 36
- Q-Factory, Atlantisplein 1
- Stadsdeelhuis Oost, Oranje-Vrijstaatplein 2

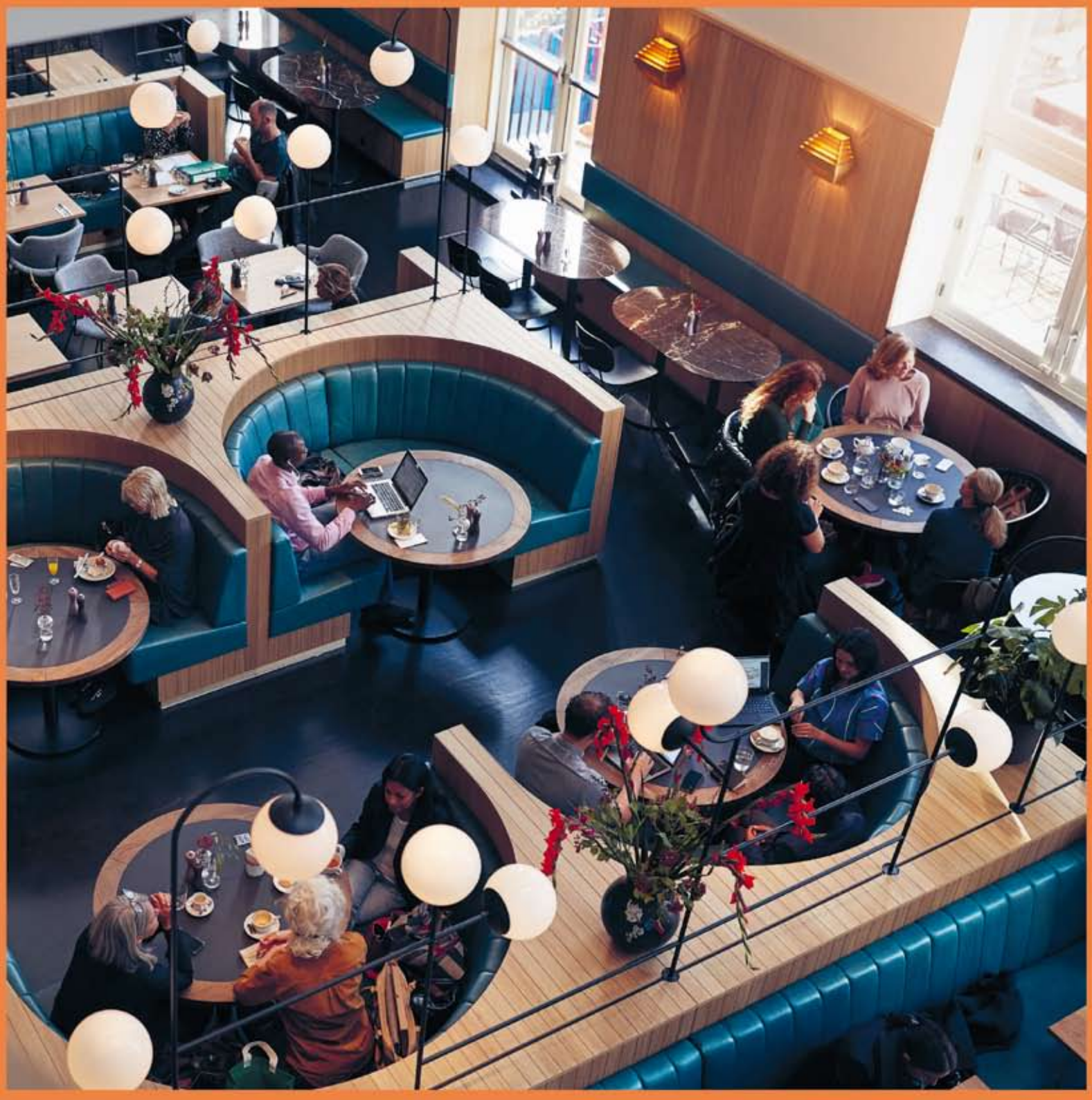

Our new restaurant is open!

LOOKING FORWARD TO MEET YOU

LLOYD

RESTAURANT

Oostelijke Handelskade 34
1019 BN Amsterdam

+3120 561 3636
www.lloyd.nl